

செந்தமிழ்ச்செல்வி

திங்கள் வெளியீடு

சிலம்பு
உள

திருவள்ளூர் ஆண்டு ககஅச, பங்குனி
ஏப்ரல், 1953

{ பரல்
அ

வாஞ்சுவகுத்த தமிழகல்லை ஒவ்வா

திரு. வாஞ்சு அவர்கள் வகுத்தமைத்த பரிவுரைக் குறிப்பின்படி ஆந்திர நாட்டின் தென்பால் எல்லை சித்தூர்வரையும் அமைவதாகத் தெரியவருகின்றது. அஃது இயற்கை அமைப்புக்கும், பண்டையோர் கொண்டுள்ள தண்டமிழ் முறைக்கும், கலைப்பண்பிற்கும், கடவுள் வழிபாட்டிற்கும், ஆங்குள்ள தொன்மைதொட்டு வாழும் நன்மூதாளர் மொழியமை கொள்கைக்கும் முற்றும் மாறாக அவர் கருத்துக் கூறுவது தற்கால வெளிப்படைத் தோற்றக்குறிப்பு நோக்கி ஆகும்.

தற்பொழுது சித்தூர்ச்சில்லா என வழங்குவது மிகமிக அண்மையில் ஆட்சி அமைவு நோக்கி முன்னாள் ஆட்சியினர் கடப்பை, நெல்லூர், வடார்க்காடு என்னும் மூன்று மாவட்டங்களினின்றும் ஆந்திரப் பகுதியில் சில கூற்றங்களும் (தாலுகா) தமிழ்ப்பகுதியில் சில கூற்றங்களும் பிரித்தெடுத்து ஒன்றுசேர்த்துப் புதிதாகப் படைத்துக்கொண்ட மாவட்டமாகும். இவ்வுண்மைகள் எல்லாம் வரப்போகும் எல்லை வரையறை முதன்மையர் முன்பு தமிழகப் பெருந்தலைவர்கள் சான்று காட்டித் திருப்பதி மலையின் வடபால்வரைத் தமிழக எல்லை என வற்புறுத்தி உண்மையும் நடுவுநிலைச் செம்மையும் தோன்ற அமைக்க வேண்டிவன செய்வார்கள். மத்திய அரசியலாரும் உண்மை நோக்கி முடிவுசெய்வார்கள் என நம்புகின்றோம். தமிழகப் பெருமக்களும் அங்ஙனமே எதிர்பார்க்கின்றனர். அதற்கு வேண்டும் கிளர்ச்சியும் ஆங்காங்கே செய்வர்.

தொன்மை

ஏறத்தாழ ஆறாயிரம் யாண்டுகளுக்கு முன்னுள்ளதாக எல்லாராலும் கருதப்படும் ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்

பியப் பாயிரத்து “வடவேங்கடம் தென்குமரி, ஆயிடைத், தமிழ் கூறும் நல்லகத்து” என்று தமிழக இருபால் எல்லை ஒதியருளப்பட்டுள்ளது. இவ் எல்லை மாறாமல் சங்க நூல்களிலும் சிலப்பதிகாரம் முதலிய சான்றோர் நூல்களிலும் காணலாம்.

தமிழ்

திருப்பதித் திருக்கோவிலின்கண் திருமால் அடியவராம் ஆழ்வார் பன்னிருவர்களாலும் பாடியருளப்பெற்ற நாலாயிரச் சீர்நூல் பனுவல் திருப்பாட்டினை முறையாக ஒதி நாள்வழிபாடு சிறப்பு வழிபாடுகள் இன்றும் அன்பார்வ அறிவுசேர் மெய்யடியார்கள் தமிழிலேயே செய்து போதருகின்றனர். அதைப்பற்றி நடுநிலை மன்றத்துக்கண் வழக்கேற்பட்டு ஆய்ந்து உண்மை கண்டு அண்மையில் தொன்மைத் தமிழ்முறைப்படியே வழிபாடு ஆற்ற வேண்டுமென்று முறைமைத்தீர்ப்பும் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. திருப்பதி தமிழ்ப்பண்பாடுள்ள எல்லையே என்பதைக் கண்கூடாகக் காட்டும் வலிய சான்று ஆண்டுள்ள தமிழ்க்கல்லூரியே ஆகும். திருப்பதித் திருக்கோவிலின்கண் காணப்படும் கல்வெட்டுக்கள் அனைத்தும் தமிழே. அதற்கு வழங்கும் திருப்பதி திருவேங்கடம் திருமலை என்னும் திருப்பெயர்களும் தமிழே. இவற்றைஎல்லாம் எல்லை வரையறை முதன்மையர்பால் நன்கெடுத்து விளக்கின் அவர் தாமாகவே முறைசெய்வர் என்பது துணிபு. தென்பால் எல்லையாகிய கன்னியாகுமரித் திருக்கோவிலின்கண் இன்றும் தேவார திருவாசகங்கள் ஒதப்படுகின்றன.

குறிப்பு

மத்திய அரசியலார் மொழிவாரி மாகாணப் பிரிவினையை மனங்கொண்டு நேர்மை வழியில் கையாளத்தொடங்கி ஆவன செய்வது அறமுறை திறம்பா அனைவராலும் மிகவும் பாராட்டத்தக்கது. மொழிவளர்ச்சியால் கலைவளர்ச்சியும், கலைவளர்ச்சியால் பண்புப்பெருக்கமும், பண்பினால் ஒற்றுமையும், உழைப்பும், பொருள்நிலையும் ஒங்கும். அலுவலாளர்களுள் வேலைகளைப் பகிர்ந்துகொடுத்து ஊக்கமுட்டித் தொகுதி தொகுதியாகச் செயற்படுத்தின் வேலைகள் எளிதாகவும் கடிதாகவும் மிகுதியாகவும் செய்யப்படும் என்பது சொல்லாமலே அமையும். அம் முறையில் நம் பிறப்பினராய் (சகோதரர்) இணைந்திருக்கும் மலையாள கன்னட அன்பர்களும் பிரிந்து தத்தம் மொழி, நாடு, பொருள்நிலைகளை வளர்ப்பார்கள். நாமும் நம் தாய்மொழியான் தமிழ், நாடு, பொருள்நிலைகளை வளர்ப்போமாக. மாகாண மத்திய ஆட்சியினரும் வேண்டுவன செய்து நிறைவுறுத்துவாராக.

ஆசிரியர்.

கொடை வந்துகாமிசை சம்பாஷகம்பது வந்தது கச்சிறுந்.
காண்கெழுந் வயுந்நா மாண்பை சம்பாஷகைத் வந்தது
சம்பாஷகை நுபபி ருந் ஒம்
நாபிசை காண்க வக்கி திருச்சிற்றம்பலம்

திருக்கோவையார் ஆராய்ச்சி

[சித்தாந்த பண்டிதர், திரு. ப. இராமநாத பிள்ளை]

பொருள்

பொருள் மூவகைப்படும். அவை, கட்புலனாவது, கருத்துப் புலனாவது, கலப்புப் புலனாவது என்பன. கட்புலனாவது காண்பார்க்கு வேறாய், உருவுடையதாய், சுட்டி அறியப்படுவதாய், தோன்றி ஒடுங்குவதாய், நிலையில்லாதாய் உள்ள அழிபொருள். அதனைக் கடல் மலை யாறு நிலம் முதலனவாகக் காணப்படும் உலகம் எனவும், உடல் உறுப்புக்கள் எனவும் கூறலாம். இவை தொழிலும் பண்பும் வாய்ந்த பண்புடைப்பொருள்கள். அன்பு அறிவு செறிவு முதலிய பண்புகளைக் கருத்துக்குப் புலனாகக் கொள்வதல்லது கண்ணுக்குப் புலனாகக்கொள்வதில்லை. எனவே, அதனை கருத்துக்குப் புலனாவதெனவும் அருவப்பொருள் எனவும் கூறுவர். ஆணும் பெண்ணும் பூணும் அன்பால் மருவி இன்புறம் ஐம்புல இன்பத்தைக் கலப்பின்தன்மையால் பிரிக்க முடியாதபடி உணர்வின்கலப்பால் உணர்விறந்துணர்வதோர் ஒப்பில் இன்பம் என்று கூறுவதல்லது வேறு ஒருவாற்றாணும் கூற ஒண்ணாதது. இதுவே அக இன்பம். இதனை அகம் எனக் கூறின் ஆகுபெயரால் அகத்துறிகழ் இன்பத்தினைக் குறிக்கும். இது பற்றியே பரிபாடற்கண் களவுப்புணர்ச்சியாகிய அகத்தமிழ் சிறந்ததென்று ஒதப்பெற்றது. அது வருமாறு :

“தள்ளாப் பொருளியல்பின் தண்டமிழாய் வந்திலார்

கொள்ளார் இக் குன்று பயன்.”

—பரிபாடல், கூ-உரு, ௨௬

எனவே, அக இன்பத்தினை அருவமுங்கடந்த அறிவுப்பொருள் எனக் கூறலாம்.

நிலைப்பன

உருவப் பொருளும் அருவப்பொருளும் காரணத்தினின்றும் காரியமாய்த் தோன்றிச் சின்னாட்கள் நின்று பயன்தந்து மீண்டும் காரணத்தில் ஒடுங்கிவிடுவன. எனவே இவற்றை நிலையாப்பொருள்கள் என்போம். இவை அறிவுடையனவல்ல. அறிவில்லாத மாயா காரியப்பொருள்களே. மாயை அழியாது.

அறிவிக்க அறியும் இயல்புவாய்ந்த உயிர்களும் தானே அறியும் தன்மைவாய்ந்த கடவுளும் என்றும் அழிவில்லாத நிலைத்த பொருள்களே. உயிர்க்கு அறிவிப்பது கடவுளே. உயிர் மாயாகாரிய உடற்சார்பினால் தோற்ற ஒடுக்கம் உள்ளதுபோல் காணப்படும். அஃது ஆற்றுத்தண்ணீரைக் குடத்தின்கண் முகந்து கொண்டுவந்து வீட்டகத்து வைத்து அன்பாற் பருகி இன்புற்று ஆற்றுநீர் இருக்கிறது, ஆற்றுநீர் இருந்தது, ஆற்று நீர் முடிந்தது என்று கூறும் கூற்றுக்கள் எல்லாம் குடத்தின் சார்பால் ஆற்றுநீர்க்கு வந்ததல்லவா? அதனை ஒக்கும்.

எனவே பேரறிவுப் பொருளாகிய கடவுளும், அதனைச் சார்ந்து பேரின்பந்துய்க்கும் பெற்றிமைவாய்ந்த சிற்றறிவுப் பொருளாகிய உயிரும் முறையே துய்ப்பிப்பதும் துய்ப்பதுமாகிய இன்பொடு நிலைப்பன. இதுபற்றியே திருவள்ளுவநாயனாரும்,

“பொருளல் லவற்றைப் பொருளென் றுணரும்

மருளானம் மாணப் பிறப்பு.”

—திருக்குறள், ௩௩௧.

என்றருளினார்.

இன்பம்

உண்மை அறிவு இன்பம் என்னும் மூன்று தன்மைகளும் ஒப்பில் முழுமுதலாம் கடவுளுக்கு உள்ளன. உண்மை அறிவு என்னும் இரு தன்மைகளும் ஆவிகளுக்கு உரியன. உண்மைத் தன்மை ஒன்றே மாயை வினைமலங்கட்கு உரியது. யார் யார் எவ் வெப்பொருள்களான் இன்பந்துய்ப்பினும் அவ் இன்பம் அனைத்தும் இறையருள் இன்பத்திறையே.

அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் மூன்றும் முறையே அறிவு உண்மை இன்பம் என ஒருபுடை ஒப்புநோக்கிக் கூறலாம். இம்மூன்றனுள் இன்பம் அகம் எனவும், அறமும் பொருளும் புறமெனவும் கூறப்படும். வீடு எதன்கண் அடங்கும் எனின் புறத்தின்கண் அடங்கும். பேறு அகத்தின்கண் அடங்கும். இன்பம் பொருள் அறம் வீடு பேறு ஐந்தும் முறையே படைத்தலொடு காத்தல் துடைத்தல் மறைத்தலெனச் சொல்லலாம். வேறொருவகையான் நோக்கின் இவ் ஐந்தும் முறையே குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் எனவும் கூறலாம். இவற்றிற்குச் செம்மை பசுமை கருமை பொன்மை வெண்மை என நிறமுறை ஒப்பும் அறையலாம். இவை அனைத்தும் அடங்கத் திருவள்ளுவநாயனர்,

“கண்டுகேட்டு உண்டுகிர்த்து உற்றறியும் ஐம்புலனும்

ஒண்தொடி கண்ணே உள்.”

—திருக்குறள், கக0க.

எனத் தாம் அருளிய தெய்வத் திருத்தமிழ்ப் பொதுமறையின் கண் அருள்வாராயினர்.

ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியத் தமிழ்முனிவரனும் இன்பத்தினையே முன் அமைத்துக் கூறியருளினர். அது வருமாறு :

“இன்பழம் பொருளும் அறனும் என்றங்கு

அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கில்

காமக் கூட்டங் காணுங் காலை

மறையோர் தேளத்து மன்றல் எட்டனுள்

துறையமை நல்யாழ்த் துணைமையோர் இயல்பே.”

—தொல். பொருள். கூஉ.

ஒழுகலாறு

இன்ப ஒழுகலாறு அன்பினில் விளைவது. இவ் அன்பே இல் வாழ்வின் பண்பு. இதன் புடைபெயர்ச்சியே அறம். இவற்றிற்குத் துணையாவதே பொருள். பொருட்சார்பே ஆட்சி. ஆட்சித் துணையே நண்பு. நண்பின்சிறப்பே வாழ்க்கைத்துணை. வாழ்க்கை நெறியே ‘மலர்மிசை ஏகினான் மாண் அடிசேர்’க்கும் நன்னெறி. இதுவே ‘சிறந்தது பயிற்றலாகிய இறந்ததன்பயன்’* ஆட்சி வீட்டாட்சியும் நாட்டாட்சியும் என இருவகைப்படும். வீட்டாட்சிப் பயிற்சியிலார் நாட்டாட்சிக்கு உரியரல்லர். “அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை, பண்பும் பயனும் அது,”† “நறிலாப் பதங்கள் யாவையும் கடந்த இன்பமே என்னுடை அன்பே,”‡ “அன்பினில் விளைந்தஆர் அமுதே”§ என்னும் அருள்மொழித் திருப்பாட்டுக்களான் மேலன வறியுறுத்தப் பெறும்.

இவ் ஒழுகலாற்றினை ஒரு கோவைப்படுத்தி நல்லனநாட்டு வதே அகப்பொருட் குறிப்பு. அகப்பொருள் வகையாம் களவு கற்பு என்னும் துறைகளின் விரியே கோவையாகும். இக் கோவை உய்த்துணர்வார்க்கு நாடகத்தமிழாய் நன்னலம் பெறத் தோன்றும். இயல் இசை நாடகம் மூன்றும் முறையே உயிர் உள்ளம் உடல் எனக் கூறலாம். இம் மூன்றும் நினைவு சொல் செயல்—உன்னல், உரைத்தல், உழைத்தல் எனவும் கூறத் தரும்.

* ‘காமஞ்சான்ற’ தொல். பொருள் - ககஉ. † திருக்குறள், சடுக.

‡ ‘மாறிநின்’ அ. கோயில் - க. § ‘அம்மையே’ அ. பிடித்த - ந.

இவ் அகத்தமிழினை ஆண்டவன் தொடர்போடும் அடிமை நினைவோடும், குடிமைமாண்போடும், மிடிமை அகலமெய்யுணர்வு கைவரப்பெற்ற செம்பொருட்டுணிபினராம் முனிவர் பெருந் தகையார் ஆளுடைய அடிகளார், அருளினர். அந்நூல் 'திருச் சிற்றம்பலக் கோவையார்' என்னும் திருப்பெயருடன் திகழ் கின்றது.

அடிகளார் மூவர்க்கும் முந்தியவராய்ச் சங்க காலத்துக்குச் சற்றுப் பிந்தியவராய்த் திகழ்ந்தனர் என்பது தேற்றம். அதனால் சங்கத்தொகை நூலின் பெரும்பான்மை எண்முறைபற்றித் தாம் அருளிய திருக்கோவையாரின் கண்ணும் நானாறு திருப்பாட்டுக் களே அருளி உள்ளனர். எட்டுத் தொகையுள் ஐந்து 'சுட்டி ஒருவர் பெயர் கொளப்பெறு' அகத்தமிழாகும். அவை, நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறு நூறு, கலித்தொகை, நெடுந் தொகை என்னும் அகநானாறு என்பன. இவற்றுள் நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானாறு என்னும் மூன்று நூல்களும் தனித் தனி நானாறு பாட்டுக்கள் கொண்டன. எஞ்சிய பதிற்றுப் பத்து, பரிபாடல், புறம் என்னும் மூன்றனுள் புறம் நானாறு பாட்டுக்களைக்கொண்டது.

இப்பொழுது வழங்கும் கோவைநூல்கள் அனைத்தும் திருக்கோவையாரின் அடிச்சுவடொற்றிப் பின் எழுந்து திகழ் வனவே. திருக்கோவையாரை மேல்வரியாகக்கொண்டு இலக் கண விளக்க நூலாரும் நூற்பா யாப்பாராயினர். அது வருமாறு:

“முதற்பொருள் கருப்பொருள் உரிப்பொருள் முகந்து

களவு கற்பெனும் வரைவுடைத் தாகி

நலனுறு கலித்துறை நானாறுக

ஆறிரண் டுறுப்பும்* ஊறின்றி விளங்கக்

கூறுவது அகப்பொருள் கோவை ஆகும்.”

—இலக். பாட்டியல் - ௫௬.

தலைவன்

கோவை நூற்கண் பாட்டுடைத்தலைவன் அந்நூற்கு உரிய வன். கிளவித் தலைவன், அந்நூற்கண் பேசப்பெறும் திணை துறை கைகோள் முதலிய பொருள்கோட்கு உரியவன். இவனே பாட்டகத்திறும் பயன் எய்துபவன். இவனே ஒழுகலாற்றுக்கு உரியவன். பொருள்கோள் முறையை இறையனார் களவியல் கூறுவது வருமாறு:

“திணையே கைகோள் கூற்றே கேட்போர்
இடனே காலம் எச்சம் மெய்ப்பாடு
பயனே கோளென்று ஆங்கப் பத்தே
அகன் ஐந் திணையும் உரைத்தல் ஆறே.” —இறை. கற்பு - உந்.

பாட்டுடைத்தலைவன் கிளவித்தலைவன், உள்ளிட்ட நாட்டுக் குத் தலைவன் ஆவன். பாட்டுடைத்தலைவன் குறுநில மன்னனாய்ப் பெருநில மன்னனாய், முடியுடைவேந்தனாய், வேந்தர்க்கு வேந்தனாய் உள்ளோனாவன். கிளவித்தலைவன் வீட்டுக்குத் தலைவன் ஆவன். ஏனைக் கோவை நூற்களுக்குப் பெரும்பான்மையும் பிறந்து வளர்ந்து பெருகிச் சிறந்து இறந்து தடுமாறும் மக்களையே பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டுள்ளனர். ஆனால் நம் திருக்கோவையார்க்கு அனைத்துயிர்க்கும் வேந்தனும் அம்பல வாண்ணையே பாட்டுடைத் தலைவனாகக்கொண்டருளினர். முழு முதற் சிவபெருமானே வேந்தன் என்பது “வேந்தன் மேய தீம் புனல் உலகம்” என்னும் ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப் பியனார் நூற்பாவானும் உணர்க. அந்நூற்பாவிற்கு இந்திரன் என உரை கண்டது இயைபில் உரையாம். என்னை? முல்லை குறிஞ்சிகட்குச் சேயோனும் மாயோனும் சேயும் தாயும் ஆவர். அம்முறையில் மருதத்திற்குச் சேயும் தாயும் தந்தையுமாய்த் திகழும் போகம் ஈன்ற புண்ணியனாகிய கண்ணுதற் கடவுளாம் சிவபெருமானே இயைபுடையன் ஆவனன்றி இயைபில்லாத இந்திரன் ஆண்டைக்கு அமையாமையான் என்க. மேலும் தொகைநூல் வைப்பு முறையில் ஐங்குறுநூறு மருதத்திற்கு ஆகும். நற்றிணை முல்லைக்கும், குறுந்தொகை குறிஞ்சிக்கும் ஆகும். இவ்விரண்டிற்கும் கடவுள் வாழ்த்து முறையே மாயோனுக்கும் சேயோனுக்கும் அமைந்திருப்பதுபோன்று ஐங்குறு நூற்றுக்கு அம்மையப்பராம் சிவபெருமானுக்கு அமைந்துள்ளது. அத்திருப்பாட்டு வருமாறு :

“நீல மேனி வாலிழை பாகத்து
ஒருவன் இருதாள் நிழற்கீழ்
மூவகை உலகும் முகிழ்த்தன முறையே.”

—ஐங்குறுநூறு, கடவுள் வாழ்த்து.

த. காட்சி*

பிறப்பு முதலிய பத்தும் ஒத்துப் பால்வகையான் எதிர்ப் பட்ட தலைவன் தலைமகளை முன்கண்டறியாத திருவுரு அமைப் பால் ஐயுறுகின்றனன். அவ் ஐயுறவு வெவ்வேறு உருவகமாகா

*‘திருவளர் தாமரை’ திருக்கோவையார், க.

மல் மலர் உருவகமாக மலர்ந்திருப்பதும் ஓர் மணமே. மேலும் மாலை என்பது பெண்ணைக் குறிக்கும் சொல்லாதலாலும் இயைபுற இயைந்தது.

தாமரை மலரும், நீலமலரும், குமிழ்மலரும், கோங்க மலரும், செங்காந்தள் மலரும் ஒவ்வோர் உறுப்பாகக்கொண்டு தெய்வமணம் கமழுகின்ற மாலை (பெண்) வல்லிக்கொடிபோல் துடங்கி, அன்னநடை வாய்ந்து வடிவுவளரும் காமன் வெற்றிக் கொடிபோன்று விளங்காநின்றது. என்ன வியப்போ!

தாமரையால் முகமும், நீலத்தால் கண்ணும், குமிழால் மூக்கும், கோங்கால் முலையும், காந்தளால் கையும் உருவகமாகப் பெறப்பட்டன. ஆயின் தாமரை முகம், நீலக்கண், குமிழ்மூக்கு, கோங்கமுலை, காந்தள்கை என்றிருப்பின் தாமரைபோலும் முகம் என உவமையாகும். முகத்தாமரை, கண்ணீலம், மூக்குக் குமிழ், முலைக்கோங்கு, கைக்காந்தள் எனக் கூறின் உருவக்மாகும். எனவே முகத்தாமரை என்பதன் பொருள் முகமாகிய தாமரை எனப்பெறும்.

(தொடரும்)

அழகு

‘திரு’ என்பது கண்டாரால் விரும்பப்படும் தன்மை நோக்கம். இதுவே அழகு. தாமரை, நீலம், குமிழ், கோங்கம், காந்தள் முதலியன பூவையுணர்த்தின. அப்பொழுது அவை அடையடுத்து நின்றதோர் ஆகுபெயர். ஈசர் தில்லை என்பதை எல்லாப் பூக்களோடும் கூட்டுக. ஈசர் தில்லை என்றதனால் அவன் நினைப்பும், அவனருளாலே எல்லாப் பொருள்களும் படைத்துக்காத்துத் துடைக்கப்படுகின்றன என்னும் உண்மையும் புலனாம். பொருட்பயன் கொள்ளுவதன் முன்னம் அப் பொருள் ஆண்டவன் அருளால் தரப்பட்டதென்னும் தனி மாண்பு ஒருவன் உள்ளத்தில் தோன்றுவது எத்துணைச் சிறந்தது பார்மின்! அந்நினைவு அப்பொருள் பொதுமையதென்பதும், உரிமையும் தகுதியும் உள்ளார்க்கெய்தும் அருமையுடைத் தென்பதும் பெறப்படும்.

—இனியன்.

சிறுகோட்டுப் பெரும்பழம்

[திரு. க. குமரன். குடியேற்றம்.]

‘இயற்கையின்பத்தையே துகர்ந்து இயற்கையொடொன்றி வாழ்ந்த தமிழன் தன் பின்னோருக்கெனச் சேர்த்துவைத்த சேமநிதி—வாழ்க்கை வரலாறுகளைப் படமெடுத்துப் பேசவைக்கும் ஆற்றலற்ற பண்டைநாளில் வாழ்ந்த தமிழன் தன் நுண்ணறிவினால் தன் வரலாறுகளைப் பின்னோர்க் குணர்த்துவான் இயற்றிய பேசும்படம்—கன்னியின் காதல் நோக்கு ஒருபக்கம் வருத்த, அதேசமயத்தில் நாகொக்கும் கடமை ஒருபுறம் தன்னை ஈர்க்க—‘பெற்ற தாயினும் பிறந்த பொன்னாடு நற்றவ வானிலும் நனி சிறந்தனவே’ என்று போரில் மறவர்கள் மடிந்தவற்றைக் காட்டும் எண்ணற்ற நடுகற்கள்.

‘மாசிலா மனமே தூய அறம்’ என மதித்துக் கண்ணோட்டத்துடனே ஆளவேண்டும் எனும் கோள்படைத்து ஆளும் நேரத்திலே ‘கொலையிற் கொடியோரை வேந்தொறுத்தல் பயிரின் இடையிலே ஏற்படும் களையைப் போக்குவது போன்றதாம் எனமதித் தரசாண்ட மன்னர்களின் வரலாறு காட்டும் கல் வெட்டுக்கள்’ என்றெல்லாம் பலபடப் பாராட்டிப் பேசத்தகு வன சில இருக்கின்றன. அவை யாவை? அவையே பத்துப் பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு என்ற நன்னீர்மை படைத்த தொன்னூல்கள்.

அவைகளில் நல்ல குறுந்தொகையில் நூற்றுக்கணக்கான பண்பட்ட புலவர்களின் பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. அந்நூல் தமிழரின் அகவாழ்வைத் திறம்படக் கூறுபடுத்திக் கூறுவதாம். அக் குறுந்தொகைத் தேனில் ஒருதுளியைச் சுவைத்து நெடுநாள் மறந்த தமிழர்களின் செந்நாக்கிலே சொட்டவைத்துப் பண்டினிமைபெற்று மகிழ்ந்தும் என மதித்துச் சொட்டுகிறேன்; சுவைக்க.

அவன் ஓர் சாரல் நாடன்; அவள் ஓர் குறிஞ்சி நிலத்தள்; இருவர்க்கும் எவ்வாறோ காதல் ஏற்பட்டு முதிர்ந்தது. இயற்கைப் புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற்கூட்டம், பாங்கியிற் கூட்டம் எல்லாம் முடிந்து இரவுக்குறியில் வந்து பழகிப் போனான். அந்நேரத்திலே தலைவியின்தமர் தலைவியைப் பிறருக்கு வரைவு எதிர நினைத்தனர். அப்போது தலைவி தன் தமரிடம்கூறித் தடுத்தா விடலாமென்றாலோ நாணம் மிகுடையள்.

ஆகலின், குப்பைக் கோழிகளின் போரைப்போல, அவைகளே சண்டையிட்டு அவைகளே விலக்குவாரின்றி விலகி அமைவது போல—அவளுடைய காமநோய்க்கு அவளே இரையாகி அவளே தனக்குள் ஆறுதல் சொல்லி அமைந்தனள். தலைவன் பால் செலுத்திய அன்போ அசைக்க முடியாதது. அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்குந் தாழ்! அதனால் தலைவனிடம் இரவில் சந்தித்து நன்றாகப் பழகி இன்பமடைந்து வந்தாலும் அவளுக்கு அமைதி ஏற்படவில்லைபோலும்! இக் கருத்தை அவள் உடல் காட்டிவிட்டது. ஏன்?

தலைவன் வரும் ஆறு அரியும், அராவும், வாள்வரியும் இரை தேடும் இராப்பொழுதென்பது ஓர் வருத்தம்!

ஏதிலார்வரையத் தமர் உடன்படுவர் என்ற ஐயம் மற்றோர் வருத்தம்!

ஊரார் கூறும் அம்பலும் கௌவையும் இன்னொன்று!

இவற்றால் அலைக்கப்பட்ட தலைவி தலைவன் வரைவுநீட்டித் தலைப் பொறாமல், காமநோயும் நீட்டிப்ப உடலினைத்து, கற்புக்கு ஊறு ஏற்படின் இன்றோ, இப்பொழுதோ உயிர் விடுவள் என்ற நிலை ஏற்பட்டது. இந் நிலையைத் தலைவி தலைவனிடம் கூறி விரைவில் வரைந்துகொள்ள வேண்டுமென வற்புறுக்கலாம். ஆயின், அவள் ‘முந்தை யிருந்து நட்போர் கொடுப்பின் நஞ்சும் உண்பர் நனி நாகரிகர்’ என்பதை உணர்ந்தவளாதலின் தலைவனுக்கு நேரே கூறிற்றிலள். இந்நிலையில் அவளுடைய கண்போலும் உயிர்போலும் சிறந்த காதற்றோழி தன் பாங்கைக் கண்டு யாதுஞ் செய்யாமலிருக்க முடியுமா? உடுக்கை யிழந்த போது கையன்றோ நட்ட!

ஒருநாள் இரவில் குறிக்கண் வந்து கூடிப்போகும் தலைவனைத் தோழி கண்டு பேசுலுற்றாள்.

தோழி:—சாரல் நாட! செவ்வியை ஆகுக! இவ்வமையந் தவறின் பேரிடர் பெறுவை. சொல்லிவிட்டேன். பிறகு என் மேற் பழி கூறுதே. நானொன்று கூறுவன் கேள். நீ நின் மலைக்கண்ணுள்ள வளப்பத்தை எனக் கறிவி.

தலைவன்:—என்ன! சமயந்தவறின் பேரிடர்வரும் என்பதற்கும், என் மலைவளங் கூறற்கும் என்ன தொடர்பு! இருப் பினுங் கூறுவன். என்மலை மிக்க வளமுடையது. பலவின் விளைவால் பாரெல்லாம் மணம்வீசி மக்களைத் தேனீக்களாக்கித் தன்னிடத்தே ஈர்க்கும் சிறப்புடையது. என்ன பலா தெரி

யுமா? அதுவும் வேர்ப்பலா. மிக்க இனிமையுடையது. அதை நாங்கள் பாதுகாப்பது எப்படித் தெரியுமா? உங்களைப்போல வேலிகட்டியோ, முள் சார்த்தியோ அல்ல. இயல்பாகவே முளைத்த வேரல்லுங்கிற புதர்களே வேலிகள்! புரிந்தனையோ? நான் வளங் கூறிவிட்டேன். நீ எனக்கு வரும்இடர் கூறுவை.

தோழி:—ஓ! வரும்இடரா? அது பின் கூறுவன். நான் கூறுவது உன் மலைவளங்களிற் காணப்படவில்லையா?

தலைவன்:—என்ன அது?

தோழி:—நின் மலையில் எங்கேனும் பாதுகாப்பற்ற இடத் திலே முளைத்த கொம்புப்பலா இருக்கின்றதா? அம்மரத்திலே மெல்லியதாகவும்—சிறியதாகவும்—தாங்க முடியாததாகவும்—மரத்தின் உச்சிக்கண் அமைந்துள்ளதாகவும் உள்ள மரக்கொம்பிலே ஒருபெரிய—இருகையாலும் தழுவலாகாத—பலாப்பழ மொன்று தொங்கக் கண்டனையோ? நின்மலையிற் காணுக்காலும் வேறு எங்கேனும் கண்டதுண்டோ?

தலைவன்:—புதுமை! புதுமை!! இதுபுதுமை! எனக்கு வேர்ப்பலா அன்றிக் கொம்புப்பலா தெரியாது! அதிலும் சிறு கொம்பில் பெரும்பழந் தொங்குவது கேட்டதுங் கிடையாது. அவ்வாறிருந்தால் கீழே திட்டென்று விழுந்துவிடாதோ?

தோழி:—ஆ! இஃது அறியாமை! நீ நன்றாகக் கண்டு வைத்திருந்தும் காண்டற் பகை கூறுகின்றனை.

தலைவன்:—ஆ! என்றும் பொய்த்தறியாத என் நா இன்று வாயிழந்தது என்று கூறுவது என்னை?

தோழி:—ஆம்! நீ வாய் இழந்தனை—வாய்மையையும் இகழ்ந்தனை. நீ நன்றாகக் கண்டுவைத்து நேசித்த பாதுகாப்பற்ற தலைவி நிற்பாற் காதலுற்றுப் பெற்ற காமக்கனி மிகப் பெரிதாகி அவளுடைய சிற்றுயிர்க் கொம்பிற்குத் தாங்கற்கரிதாகி உயிர்போம் நிலையிலே, உள்ள உரத்தால் நீ காணப்பெறும் உடல்பெற்று நின் முன்வந்தாள் என்பதனை உணர்ந்தனையோ? அது நன்கு உணர்ந்தனையாயின் பாதுகாப்பில்லா இடத்திலே முளைத்த கொம்புப்பலாவினுள்ள சிறுகொம்பில் பெரும்பழந் தொங்கிக் கீழ்வீழ் நிலையை உணராயோ? இப்போது புரிந்ததா நின் வாய்மை! அப்பழம் எதுவென்றும் புரிந்திருக்குமே!

நிற்பாற் தலைவியின் காதலோ பெருவரவிற்து! அவளை வரைய ஏதிலர் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர்! ஏதிலர் மணம் பேசிவரின் உயிரினுஞ் சான்ற கற்பிழந்து உயிர்வாழத் துணி

யாள் மயிரிழந்து வாழாக் கவரியன்ன தலைவி! நீயோ இவ்விர வுக்குறியையே பெரிதென மதித்து நாள் நாள்பயின்று கால நீட்டித்து வரைந்துகொள்ளாயாயின் நின் உயிர்போற் றலை வியை இழக்கநேரிடும். எனவே செவ்வியை ஆகுக. கால நீட் டிக்காமல் விரைவில் வரைந்துகொள்க!

தலைவன் :—தோழி! என் அறியாமையை யான் நன் குணர்ந்தேன். ஆம்! அவள்.....

“சிறுகோட்டுப் பெரும்பழந் தூங்கி யாங்குஇவள் உயிர்தவச் சிறிது காமமோ பெரிது”

நின்பால் நன்றியுடையேன். இன்றே சென்று வரைவுக்காவன செய்வன்.

பிரிந்தனர் தோழியுந் தலைவனும்.

மேற்கண்ட காதற்காட்சி பழந்தமிழரின் காதல் மாட்சி களிலே யொன்று. மேற்குறித்த செய்தியில் தோழி தலைவ னிடந் தலைவியைக் குறித்து இரந்தமை கற்புமாண்புக் கன்றோ? களவிற்கூடி மகிழ்ந்துசென்ற தலைவனுடைய போக்கைக் கண் டிக்கத் தோழி கையாண்ட கருவி என்ன தெரியுமா? அது தான் சிறுகோட்டு (கொம்பு)ப் பெரும்பழம்! தலைவனும் தலை வியும் குறிஞ்சி நிலத்தவர்கள். அவர்கள் நாடோறும் பார்த்துப் பயின்ற மரம் பலாமரம். அம் மரத்திலுள்ள சிறுகோட்டுப் பெரும்பழமே தலைவனைத் திருத்தியது. இவ்வாறு இடத்திற் கேற்ப இயற்கையோடியைந்த உவமையைத் தோழி கூறியதன் காரணம் அக்காலத் தமிழர்கள் இயற்கையோடு எந்நேரமும் பொருந்திவாழ்ந்து, அதை ஊடுருவிப் பார்த்துத் தங்கள் ஒழுக் கத்தைச் சீர்படுத்திக்கொள்ளும் அளவுக்கு அதனோடு பழகி வளம்பட வாழ்க்கை நடத்தியதாலன்றோ? இக் காட்சியைப் படம்பிடித்துக் காட்டிய கல்வியிற் பெரியார் யார்? அவரே கலைவல்ல பரணரின் நண்பர் கபிலர். அவர் பாட்டு இன்னும் பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் வாழி!

‘வேரல் வேலி வேர்கோட் பலவின்

சார னுட செவ்வியை ஆகுமதி!

யாரஃ தறிந்திசி னோரே சாரற்

சிறுகோட்டுப் பெரும்பழந் தூங்கி யாங்கிவள்

உயிர்தவச் சிறிது காமமோ பெரிது.’ —குறுந்தொகை : ௧௮.

மதுரைநாயகம்பிள்ளை வரலாறு*

[திரு. வ. திருவரங்கம் பிள்ளை]

கல்வி கேள்வி அறிவொழுக்கங்களிலும் சிவபத்தி அடியார் பத்தியிலுஞ் சிறந்து, சைவசமயத்தைப் பரவச்செய்ய முயற்சியில் தமது ஆயுள்காலம் முழுமையும் பயன்படுத்திவந்த இப் பெரியவர் விரோதிகிருது ஆண்டு ஆடித்திங்கள் கூ-ஆம் நாளன்று திருச்சிராப்பள்ளியிற் பிறந்தனர். இத்தென்றமிழ் நாட்டிற் தமிழ்மொழியையும் சைவசமயத்தையும் விளக்கி மகா வித்துவானெனத் தமிழ்ப்புலவர்களாற் கொண்டாடப்பெற்ற திரு. மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கட்கு இவர் உறவினர். அவர்களோடும் அவர்கள் மாணுக்கரான திரு. தியாகராயச் செட்டியார் முதலான அரும்பெருந் தமிழ்ப்புலவர்களோடும் நட்புரிமை கொண்டவர். நாகை வெளிப்பாளையத்தில் முறைமன்றில் 55 ஆண்டுகள் இவர்கள் அமினுவேலை பார்த்து வந்தமையால் இவர்களது வாழ்நாளின் பெரும்பகுதி நாகை வெளிப்பாளையத்திற் கழிந்தது. இவர்கள் அங்கிருந்த காலத்திற் தமது இளம் பருவத்திலேயே நல்லார் இணக்கமும் சைவசமயநூல் உணர்ச்சியும் பெற்றுவந்தனர். அப்போது நாகூரிலும் நாகபட்டினத்திலும் புத்தக வியாபாரம் நடத்திவந்த இயற்றமிழ்ப்புலவரும், அன்பு, அருள், அமைதி, பொறை முதலான உயர்குணங்களிற் சிறந்து விளங்கினவருமான திரு. வெ. நாராயணசாமிப் பிள்ளையவர்களை அடுத்து அவர்கள் பால் திருவிளையாடல் பெரியபுராணம் முதலான உயர்ந்த சைவசமய இலக்கியங்களையும் பிறவற்றையும் பாடங்கேட்டு உணர்ந்து சிவபத்தியிற் சிறந்து வளர்வாராயினர். அக்காலத்தில் வைணவ சமயத்திற் கற்றவர் ஒருவர் வெளிப்பாளையத்தின்கண் திருமாவின் பெருமைகளை எடுத்துச் சொற்பொழிவு செய்கையில் தாம் எடுத்த பொருளைக்கடந்து முழு முதற் கடவுளாகிய சிவபெருமானை அளவுகடந்து இகழ்ந்துகூற அதனைக்கேட்டு மனம்பொறாமல், இப்பெரியவர் அப்போது தமிழ்நாட்டின்கட் சைவசித்தாந்த சண்டமாருதமாய் நிகரற்று உலாவிய சிவஞானச்செல்வரும் சித்தாந்த ஆசிரியருமான மறைத்திரு. சோமசுந்தர நாயகரவர்களைச் சென்னையிலிருந்து வரவழைத்து, அவர்களாற் சைவசமய உண்மைகளை எவரும் அறிந்து களிக்கும்படி செய்தனர். அவ்வளவோடு நில்லாமல், நாகையிற் சிவஞானியாய் விளங்கிய மறைத்திரு. வீரப்ப செட்டியார் முதலான சிவநேயர்களின் துணையைப்பெற்று வெளிப்பாளையத்தின்கண் இவர் ஒரு சைவசித்தாந்த சபையை நிலைபெறுத்தினர்.

* இது, ஷையார் உலக வாழ்வு நீத்தகால வரையப்பெற்றது.

அந்நாளில் நாகையிற் பிறந்து சிறுவயதினராய் ஆங்கில கலாசாலையில் கல்விப்பயின்றிகொண்டிருந்த திரு. சுவாமி வேதாசலம் அவர்கள் தமிழும் கற்கும் விருப்பம் மிகஉடையவராய், அப்போது நாகையிற் புத்தக வியாபாரம் செய்துகொண்டிருந்த இயற்றமிழாசிரியர் திரு. வெ. நாராயணசாமிப் பிள்ளையவர்கள் திருவடியை அடுத்து அவர்கள்பால் தமிழ் இலக்கண இலக்கிய நூல்களை வரன்முறையாகக் கற்றுவந்தனர். மிகச்சிறிய பருவத்தே ஆங்கில மொழியோடு தமிழையும் செவ்வையாகக் கற்றுவந்த சுவாமிகளிடத்தே இப்பெரியவருக்கு மிகுந்த அன்பு உண்டாயிற்று. மேற்குறித்த இயற்றமிழ் ஆசிரியர் முன்னிலையில் இவர்கள் இருவர்க்கும் உண்டான நட்பு நாளுக்குநாள் வளர்ந்து வரலாயிற்று. ஆசிரியராலும் இப்பெரியவர் நட்பினாலும் சுவாமி வேதாசலம் அவர்கள் மிகவுந் திருத்தமாக வளர்ந்து புலமை நிரம்பினார்கள். பிறகு இப்பெரியவர் முயற்சியினாலேயே சுவாமிகள் மறைத்திரு. சோமசுந்தர நாயகரவர்களைச் சித்தாந்த ஆசிரியராகக் கொண்டனர். இப்பெரியவர் சைவ சித்தாந்த உண்மைகளைப் பலநூல் மேற்கோள்களோடு கல்லுங்கரையச் சொற்பொழிவாற்றவல்லவராய் இருந்ததோடு சுவாமிகளையும் அடிக்கடி நாகைவெளிப்பாளையம் திருச்சிராப்பள்ளி முதலான இடங்களுக்கு வருவித்து அவர்களால் சொற்பொழிவுகள் செய்வித்தார்கள். நாகையிற் சைவசித்தாந்த மகாசமாஜம் கூடியபோது இவர்கள் செய்த உதவி மிகப் பெரிது. இப்பெரியோர் சர்வதாரி ஆண்டு கார்த்திகைத் திங்கள் 5-ஆம் நாள் நாகைவெளிப்பாளையம் சைவசித்தாந்த சபைக் கட்டிடத்தை இரண்டாயிர ரூபாவரையில் திரட்டிப் புதுக்கிக் கட்டினர். 1909-ம் ஆண்டு நவம்பர்த்திங்கள் இவர் வேலையிலிருந்து விடுதி பெற்ற பின் உறையூரைத் தமக்கு இருப்பிடமாய்க்கொண்டு, அங்குள்ள அன்பர்களை ஒன்றுசேர்த்துப் பெருந்தொகை திரட்டி வாசீசபக்தஜனசபைக் கட்டிடத்தைப் பிங்கள ஆண்டு தைத்திங்கள் 10-ஆம் நாள் அமைப்பித்தார். இன்னும் இவர் செய்த நன்மைகள் பல. சிலநாளாக இருமல் நோயாயிருந்து தமது 75-ஆம் அகவையில் 1920-ஆம் ஆண்டு ஏப்பிரல் திங்கள் 3-ஆம் நாள் சிவபெருமான் திருவடிநீழலை எய்தினர்.

இப்பெரியவர்தம் மனைவியாரான திருவாட்டி அம்மணி அம்மையார் அவர்கள் இவர்தம் நல்லியல்புக்கு ஒத்தவர்களாய் இல்லறத்தைச் செவ்வையாக நடத்துவதிலும், விருந்தினரை உபசரிப்பதிலும், சிவனடியார்க்குத் தொண்டு புரிவதிலும், கணவனார் குறிப்பறிந்து அன்புடன் ஒழுகுவதிலும், சமையற் றொழிலிலும் சிறந்து விளங்கினார்கள். தங்கணவனார் சிவபதவி

அடைதற்குச் சிறிதேறக்குறையப் பதினோரண்டுகளுக்குமுன் இவ்வம்மை சிவனடி சேர்ந்தார்.

இவர்தம் தகுதிக்கேற்ற ஓர் அருமையான ஆண்மகனையும் நான்கு பெண்மகாரையும் பெற்றனர். இவர் மகனார் திரு. பரம சிவம் பிள்ளை, சுவாமி வேதாசலம் அவர்கட்கு மாணவகராய் அவர்போல் சித்தாந்தச் சொற்பொழிவுகள் சிறக்கச்செய்து வருகின்றார். திருவருள் வாழ்க!

நாகைவெளிப்பாளையம் சைவசித்தாந்த சபையின் அடியவரும்,
உறையூர் வாசீச பக்தஜனசபை நிறுவியவருமான

தீருவாளர் மதுரைநாயகம் பிள்ளையவர்கள் பிரிவுகுறித்த
இரங்கற் பாக்கள்*

[மறைமலையடிகள்]

மணியொளிபோ லெனக்குயிராய் மன்னுசிவம் அருள்சுரந்து
துணிவுடைய பிள்ளைமையாம் பருவத்தே துணையாகப்
பணிவுடைய நினைத்தந்தென் பரிசின்கண் துரிசகற்றி
அணிசெய்த பான்மையெலாம் அறிந்தறிந்து நைவேனூல்.

ஆராத அன்பினுடன் அடிபணிந்து நீகற்ற
நாரா யணகுரவன் திருவடியை நான்நணுகிச்
சாராது போயினேன் சான்றோய்நின் பெருங்கேண்மை
சேராது பலவாராய்ச் சென்றிருப்பேன் சிறியேனே.

குரவன் ஒருபாற் சீர்திருத்தக் குழைந்த அன்பால் மற்ருருபால்
விரவி எனைநீ சீர்திருத்த வெய்ய கதிராற் பகல்விளங்கி
இரவு மதியால் நின்றொளிரும் இனிய கால எல்லையென
உரவாய் வளர்ந்தேன் தன்மையெலாம் உன்னி உருகி உழல்வேனூல்.

நானே கடவுள் என்றுரைக்கும் நலமில் நூலின் வழிபற்றி
யானே உழன்ற அந்நாளில் இதனின் வேளும் உண்மைநெறி
தேனே யனையாய் உண்டென்று தெருட்டி மேலுந் தெய்வவருள்
ஊனே புகுந்து போந்ததென அடியேம் உய்ய உவந்தருளி.

சொல்லும் பொருளுந் தொடர்பாகத் தொல்லோர் கண்ட மெய்ந்நெறியாய்ச்
செல்லுஞ் சைவ சித்தாந்தத் தெவிட்டா அமிழ்தந் தெளித்தெடுத்துக்
கல்லங் கரையக் கறைதேயக் கருத்துள் ஊறக் கரைகடக்கச்
சொல்லுஞ் சோம சுந்தரன்பால் தொண்டு புரியத் தொடுத்தனையால்.

* ஷையார் மறைந்தகால அடிகளார் இரங்கிக் கூறியன.

அறிவு நூலின் பொருள்களெலாம் ஆராய்ந் தறிந்தே அழகாகச்
செறியுந் தீந்தேன் சுவையொழுகச் சிவமும் அன்புஞ் சேர்த்தொழுகப்
பொறிகொள் தூவிக் குயிலிசையும் பொருந்தி யொழுகப் புகல்திறத்தோய்
சிறியன் சொல்லும் அவைகூட்டிச் செவிவாய் மடுத்துக் களித்தனையால்.

சின்னஞ் சிறிய காலத்தே சிறந்த தந்தை இழந்தேற்குத்
கன்னல் மொழிசேர் தமிழ்க்குரவர் இருவ ரோடு காதல்கும்
அன்னை யனைய நின்றனையும் அரிய துணையா அடைந்திருந்தேன்
பின்னை யிருவர் பிரிந்தேகப் பெரிய துணையாய்ப் பிறங்கினையால்.

சிறக்க வளர்ந்த இந்நாளிற் சிவத்தின் பெருமை தெரிந்தமட்டும்
பிறக்க மாக அடியேனும் பின் என் சார்பிற் பிறைமதிபோல்
நிறக்க வளரு நின்மகனும் நிகழ்த்தும் உரைகேட் டுவந்ததனை
மறக்கப் பிரிந்தாய் இனிநின்போல் மகிழ்வார் உளரோ வையகத்தே.

திருவருள்சேர் நினதுளத்தைச் சிவனடிக்கே ஒப்புவித்தாய்
உருவருநின் எழிலுடம்பை உருத்திரற்கே உவந்தளித்தாய்
இருமைவளர் புகழுடம்பை எந்தையடி யார்க்களித்தாய்
அருமைமகார் துயர்கூர அளித்ததுவும் அழகாமோ.

இம்மைதனிற் பிரிந்தாலும் இனியொருகால் இசைந்திடலாம்
அம்மைதனில் நீபிரிந்தால் அணைகுவதும் உண்டாமோ
எம்மையிலும் இவையெலாம் இறைசெயலால் நிகழுவதால்
நம்மையவன் அருள்வழியில் நடத்துவது நன்றாமே.

எழுச்சிகொள் தமிழா !

[நாகை. வேலன்]

இதுகேள் ! இதுகேள் ! என்னரும் தமிழா !
இன்றுனக் குள்தென நீநினைந் திடுமோர்
ஆட்சியின் அமைப்பை அறிந்தனை யோகொல் !
அன்னியர் ஆட்சியை அகற்றி இந்நாள்
அரியதன் னாட்சியை அமைத்து விட்டாய் !
அருஞ்செயல் ! அருஞ்செயல் ! ஐயமே இல்லை !
ஆயினும் இந்நாள் உன்நிலை என்ன ?
சீரிய உன் தாய் மொழிக்கிடம் எங்கே ?
இனியநல் லாட்சி இதுவெனக் கூறின்
உன் தனி மொழிக்கோர் ஆட்சி உண்டோ ?
எண்ணிடில் இந்நிலை இழிவே அன்றோ !
எனவே இன்றே எழுச்சீகொள் தமிழா !

அன்பு

[செல்லூர்க்கிறார். திரு. சே. ரெ. இராமசாமிபிள்ளை]

‘முன்பு பின்பின்றி மூவுலத்தினும், அன்பின் நல்லதோர் ஆக்கமுண்டாகுமோ’ என்பது, கல்வியிற் பெரியராகிய கம்பர் கண்ட உண்மை. ‘அன்பின் வழியது உயிர்நிலை’ என்பது வள்ளுவர் கண்ட மறைப்பொருள்.

இவ்வன்பு எங்கே இருந்து கிளைக்கின்றது? உயிருள்ள பொருள்களின் நெஞ்சத்தடத்தின் நின்றன்றோ? எனவே, அன்பு ஒன்றினால்தான் உலகமே இயங்குகின்றது. அன்பு ஒன்றால் செயற்கரிய செயல்களை யெல்லாம் செய்து முடிக்கலாம். அன்பினால் பிணைப்புண்ட ஆணும் பெண்ணுமாகிய இருவரோ, அன்றி ஆணும் ஆணுமாகிய இருவரோ, பெண்ணும் பெண்ணுமாகிய இருவரோ ஒவ்வொருவர்க்கு வரும் இன்பத் துன்பங்களைத் தத்தமக்கு வந்தனவாகவே கருதி அதனால் தம் தம் உயிரிழக்க நேரினும் அதைத்தம் உயர்ந்த குறிக்கோளாகவும் இன்பமாகவும் கொண்டு செயலில் இறங்குகின்றனர். இவ்வன்பு இல்லையேல் உலகம் ஏது? இன்பம் ஏது? ஒன்றும் இல்லையாய்க் காடாய்—மண்ணாய்ப்—பாலையா—யன்றோ இவ்வுலகம் பாழ் பட்டு நிற்கும்! இவ்வன்பு ஒன்றினால் விலங்குகளும் பறவைகளும் பிற உயிரினங்களும் கட்டுண்டு ஒருமனத்துடன் வாழ்கின்றன பார்மின்கள்!

விலங்குகளிற் கொடியனவாகிய சிங்கம் புலி கரடிகள் மக்களையோ வேறு விலங்குகளையோ கண்டவுடன் அவைகள் மேல் துடுமெனப் பாய்ந்து கொன்று சின்னா பின்னப் படுத்தி கின்றன. இவைகள் தம் இனத்திடத்தும் தம் பிணவிடத்தும் குட்டிகளிடத்தும் எவ்வளவு உள்ளநெகிழ்வுடையனவாய் அன்பினவாய்க் காணப்படுகின்றன. கருவியிர்த்து இளைத்துப் போயிருக்கும் தம் அரிய பிணவுக்கு மாட்டை யாட்டை யானையை அடித்துக் கொன்று இழுத்துச் சென்று அவைகளின் தசைக்கூறுகளைத் தம் நகங்களால் கீறியெடுத்துப் புய்த்துக் கொடுத்து ஊட்டி மகிழுமானால், இவைகளின் அன்பின் திறத்தை என்னென்பது! மானினங்கள் புல்லருந்தித் தம் பிணைகளையும் குட்டிகளையும் தம் பக்கலில் அமர்த்திக்கொண்டு மெல்லிய குளிர்த மென்மலர் பரந்துகிடக்கின்ற மலைச்சரிவுகளில் படுத்துக் கண்படை கொள்கின்றன! ஏன்? தன்னந் தனியாகத் தூங்கமுடியாமலா? அன்று! அன்று! அஃதே அன்பின் ஊற்று! அன்பின் ஊற்று!

ஆவாகிய பசுவை நோக்குவோம் ; பசுமாட்டை அதற்குரிய வன் மேய்ப்புலத்துக்கு ஓட்டிச் செல்கின்றான் ; செல்லும்போது அதன் இளங்கன்றைத் தாம்பிற் பிணித்து ஓர் தறியில் கட்டி விடுகின்றான் ; அக் கன்றினைப் பிரிந்து சென்ற தாய்ப் பசவுக்குப் புல்லை மேய்தற்கு மனம் ஒருப்படவில்லை. அது, கன்றை நினைந்து கதறுகின்றது ; அதையே நோக்கி ஓடுகின்றது. பின்னும் அதற்குரியான் அதனை வந்து ஓட்டிக்கொண்டு செல்கின்றான். அது தன் மடியினின்றும் பால் பில்கி வழியக் கன்றை நினைந்து கதறுகின்றது ; வீறிட்டு அலறுகின்றது ; புற்கள் புலங்களில் பச்சைப் பசேலெனப் படர்ந்து அடர்ந்து தேங்கி ஒளிர்ந்து கிடக்கின்றன. அதிற்செலுத்துகிறான் அதற்குரியான். புற்களில் வாய்வைத்து ஒருவாய் கறிக்கும் ; கன்றையுன்னும் ; அலறும் ; கசிந்து நின்றிருக்கும் ; இவ்வாறே பகல் முழுதும். பொழுது சாய்ந்து அது, தன் கட்டுத்துறைக்குச் செல்லுங்காறும் கதறி இரங்குமானால் அதன் தாய்மை அன்புதான் என்னே ! என்னே !

இதன் இயற்கையை நன்குணர்ந்தன்றோ மணிமொழிப் பெருமான் இறைவன்பால் தமக்கு அன்பு பெருகவேண்டுமென்று அவனிடம் விண்ணப்பித்துக் கொண்ட காலே,

‘கற்றுவின் மனம்போலக் கசிந்துருக வேண்டுவனே’ என்று வேண்டுகோள் விடுப்பாராயினார்.

பல்வகைப் பறவையினங்களைக் காண்மின் ! புறக்கள் சிட்டுக்குருவிகள் பருந்துகள் கழுகுகள் முதலிய எண்ணிறந்த எப்பறவைகளை நோக்கினாலும் அவைகள் தத்தம் இனங்களிடத்தும் தம் காதலரிடத்தும் குஞ்சுகளிடத்தும் எவ்வளவு அன்புடையனவாக இருக்கின்றன. குருவிகள் முட்டையிடுதற்குக் காலத்தை முன்னரே நன்கு கூர்த்தறிந்து கூடுகட்டுகின்றன ; அதில் முட்டையிடுகின்றன ! அடைகிடக்கின்றன ! குஞ்சுகளை வெளிப்படுத்துகின்றன. அவைகட்குத் தம் அறிவுணர்வு கை வருங் காறும் இரைகளைத் தம் வாயாற் கொளவிக் கொணர்ந்து ஊட்டி வளர்த்து இறகு முளைத்துப் பறக்கும் பருவம் வந்தவுடன் அவைகளைப் பறவை காட்டி அவைகள் நன்றாகப் பறக்கப் பழகிய பின்னரேயே விட்டு விட்டுத் தாம் பிரிந்து செல்கின்றன. என்ன கடமை ! என்ன கடமையுணர்வு ! எவ்வளவு பேரன்பு பார்மின்கள் ! அன்பு அவைகளின் மனத்தை எவ்வாறு ஈர்த்துப் பண்படுத்தி யிருக்கிறது !

மக்களிற் பெரும்பான்மையினர் பல்வேறு தொழில் செய்தும் பொய்சொல்லியும் வேறுபல இழிவழி போந்தும்

ஊதியம் பெற்றுத் தம் மனைவிமக்கட்கு வேண்டுவன செய்தல் எதனால்? இவ் வன்பென்னும் முகிழ்ப்பினு னன்றோ?

இதன் உண்மையை விளக்கப் பெருநாவலர்,

‘அறத்திற்கே அன்புசார் பென்ப அறியார்
மறத்திற்கும் அஃதே துணை.’

என, அருளியதும் இங்கு உன்னிப்பாக நோக்கற்பாலது.

இவ்வாறு எல்லா வுயிர்களிடத்தும் காணப்பெறும் அன் பென்னும் அரும்பொருள், தலை இடை கடையென முத்திறத் தினவாக அவைகளின் ஏற்றத்தாழ்வு முறைகளால் வகுக்கப் பெற்றனவாக இலகுறும்.

தலையன்பு தம் அன்புக் குட்பட்டார் நிலையைக் காணு திருந்தும் கேட்ட மாத்திரத்தான் மனம் நெகிழ்வது; இடை யன்பு கண்ணூற் கண்ட மாத்திரத்தான் வருவது; கடையன்பு கண்ட பின்னர் உறுவது.

இம் முத்திறப்பண்பும் அவரவர் மனநிலை சூழ்நிலைக்கேற்ப அமைந்திருக்கின்றன. இவ்வன்பு யாண்டுக் கிளர்ந்தெழும்? தம்மொடு தொடர்புடையாரிடத்தும் தொடர்பில்லாமலும் தம் பண்பும் அவர் பண்பும் ஒத்திருப்பதாகக் கண்ட விடத்தும் முறுகியெழும். இதற்கு எடுத்துக் காட்டாக மங்கையர்க்கரசி யாரும் பிசிராந்தையாரும் கோப்பெருஞ் சோழனும் தற்காலப் பெரியாராயிலகிய காந்தியடிகள் தொண்டரும் சான்றாவார்.

இவ்வன்பு ஒன்றினால் செயற்கருஞ் செயல்களெல்லாம் செய்ய முடிகின்றது; காணவொண்ண இறைவனையுங் கூடக் காணமுடிகின்றது. இதனாலேயே,

‘என்பே விறகா இறைச்சி அறுத்திட்டுப்
பொன்போல் உடலைப் பொரிய வறுப்பினும்
அன்போ டுருகி அகங்குழைவார்க் கன்றி
என்பொன் மணியினை எய்தவொண் னாதே.’

என்ற திருமொழியும் எழுந்தது. இத்தலையன்பு மேலீட்டினால் தாம் கருத்திற் கொண்ட காதலரையோ நண்பரையோ பெரியா ரையோ பிறரையோ நினைக்குந்தோறும் பார்க்குந்தோறும் கேட்குந்தோறும் மறைந்து துச்சிலில் ஒதுங்கியிருந்த உள் ளன்பு முறுகியெழுந்து கரைபுரண்டு வெள்ளமாக ஓடுகின்றது. ஏன்? அன்பினால்.

இவ்வன்பின் மேம்பாட்டு நன்னிலையை,

‘அன்பேயென் அன்பேயென் றன்பால் அழுதாற்றி
அன்பே அன்பாக அறிவழியும்—அன்பன்றித்
தீர்த்தம் திபானம் சிவார்ச்சனைகள் செய்யுமது
சாத்தும் பழமன்றே தான்.’ (திருக்களிற்று: ௫௫)

எனத் திருக்களிற்றுப்படியாரில் ஆண்டவனுக்குச் செலுத்தும்
தீர்த்தம் அர்ச்சனை முதலியன அவன் றனக்கு ஏற்றதன்றென
வும் அவனுக்கேற்றது இவ்வன்பு ஒன்றே யென்றும் வரையறுத்
துணர்த்துவாராயினார். எங்குநிறை கண்ணுதற் பெருங்
கடவுளை மணிமொழிப் பெருந்தகையாரும், ‘நறிலாப் பதங்கள்
யாவையுங் கடந்த இன்பமே என்னுடை அன்பே’ என, இன்ப
மென்றும் அவ் விற்பத்தினின்றும் கிளர்ந்தோங்கி நிற்கின்ற
அன்பென்றும் அதினும் என்னுடை அன்பென்றும் உரிமை
பாராட்டி விளிப்பாராயின், அன்பின் சிறப்பை எத்தகைச் சொல்
லால் சுட்டி யுரைப்பது? எவ்வெழுத்தால் எழுதிக்காட்டுவது?
ஆ! அன்பு அளவெல்லையைக் கடந்தது; பெரிது; உயரிது;
மலையினும் மாணப்பெரிது.

திரு மூலதேவரும் அன்பும் இறையும் ஒன்றென்பர்;

‘அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரும் அறிகிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரும் அறிந்தபின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந் தாரே.’

என்பது அவர் தெளித்துரைத்த அரிய பெரிய அஃகியகன்ற
அறிவுரையாகும்.

இதில் அன்பு வேறு, இறைவன் வேறன்று, அன்பே
இறைவன், இறைவனே அன்பு என்று கட்டுரைப்பதில் எவ்வளவு
நுணுக்கஞ் செறிந்திருக்கின்றது நுணுகிக் காண்மின். ஆங்கில
மொழி வல்லுநரும் (God Is Love; Love Is God) என்பதும்
இக்கருத்தின் அடிப்படையின் எழுந்ததே. இதனாலே ‘எவ்
வுயிர்க்கும் அன்பாயிரு’ என்ற திருமொழியும் எழுவதாயிற்று.

இதற்கு எடுத்துக் காட்டாகப் பலரைக் குறிக்கலாம்.
ஆனால் கட்டுரை அதனால் நீளுமாகலின் நீட்டம் வேண்டாமையி
பொருட்டு இவ் அன்பின் திறத்திற் சிறந்த பெரியா ரொரு
வரைச் சான்று காட்டி இதனை முடிக்கக் கருதுகின்றேன். அப்
பெருந்தகையார் கண்ணப்ப ராவர். ஏன் ஈண்டுக் கண்ணப்ப
ரைக் குறிக்கின்றே னெனின், மற்றத் தொடர்புடை யாரிடத்து
எழும் அன்பினும் தொடர்பற்ற கப்புலன் முதலியன கதுவாத
இறையிடத்துக் காட்டும் அன்பு பெரிதாகலின்.

கண்ணப்பர் அறம் இன்னதென்றறியா வேட்டுவக்குலத்
தார்; அவர் ஒருகால் காட்டிற்கு வேட்டமாடச் சென்றார்;

வேட்டமாடிய வழியில் காளத்திமலை காட்சியளித்தது. அதனைக் கண்டார்; அதனுள் சென்று காண எண்ணினார்; சென்றார்; கண்டார்; அம்மலையுச்சியில் இறைகோயில்; அதனுள் நடுவண் இறையுருவைக் கண்டார்; கண்டதும் நெருப்பிலிடு வெண்ணெயென அவர் நெஞ்சருகிற்று; ஊற்றிருந் தொழுகின நெடுங்கண்; அன்பே உருவானார். ஆள் வழக்கற்ற காட்டில் இருக்கின்றாரே எம் இறையென அவர் மனம் எண்ணிற்று; அவ்வன்பு மேலீட்டினால் அங்கேயே இருந்தார். தன்னுடன் வந்த வேட்டுவர் யாவரையும் மறந்தார்; தன் தோழர்களான நாணன் காடன் இருவரையும் மறந்தார்; கட்புலனும் பிறவற்றைக் காண்டற் கொருப்படாதாயிற்று. இந்நிலையில் தன்னையும் மறந்த நிலையில் ஆண்டவன் திருவுருவைக் கண்டவண்ணமே கண்டு காத்துக்கிடப்பாராயினார். அவர் இறைவன் உணவுக்காக வேட்டமாடத்தான் வெளிச்செல்லுவார்; மற்றக்கால மெல்லாம் அதைவிட்டு அகலார்; வேட்டமாடி விலங்குகளைக்கொண்டு நெருப்புண்டாக்கி அவைகளை வாட்டி அம்பால் கிழித்துத் தசை தசையாக எடுத்து உண்டு சுவைபார்த்து சுவைமிக்குள்ள தசைக்கூறுகளை இறைவற்குப் படைத்துண்பிப்பார். இவ்வாறு குடுமித்தேவர்பால் இடையறா அன்பு பூண்டு கிடப்பதையறிந்த இவர் தோழர்களான நாணன் காடன் இருவரும் இவரை தம் ஊருக்குச்செல்ல மிகமிக அழைத்தும் இவர் ஒன்றும் பேசா திருத்தல் கண்டு 'தேவுமால் கொண்டான் இந்தத் திண்ணன்' என எண்ணிச் சென்றனர்.

பின்னர் ஒருநாள் 'இறைவன் மிகப்பசித்திருக்கின்றான், இவற்கு விரைவில் ஊன் கொண்டுவர வேண்டுமென வில்லும் அம்புங் கைக்கொண்டு விரைந்து காடு நோக்கிச் சென்றார். வேட்டமாடி நறுஞ் சுவை ஊன் கொண்டு இறைவனுக்குப் பசி மிகுமேயெனக் கருதி விரைந்தோடி வந்தார். இறைவன் இவர் அன்பின் திறத்தை உலகோர் அறிய வெளிப்படுப்பான் எண்ணித் தம் கண்ணொன்றிற் செந்நீர்கால இருந்தான். அதனைக் கண்ணப்பர் கண்டார். மனந்துணுக்குற்றார்; துடிதுடித்தார்; ஓடினார்; அழுதார்; தொழுதார்; அரற்றி அழுவாராயினார்.

'பாவியேன் கண்ட வண்ணம் பரமனாக் கடுத்த தென்னே
ஆவியில் இனிய எங்கள் அத்தனாக் கடுத்த தென்னே
மேவினார் பிரிய மாட்டார் விமலனாக் கடுத்த தென்னே
ஆவதொன் றறிகிலேன்யான் என் செய்கேன்.'

என வருந்திக் காட்டுக்குள் ஓடினார்.

(தொடரும்)

அதியன் அன்புக்கொடை

[நாஞ்சில், கா. கணபதி]

இலக்கியம் என்பது, இயற்கையறிவும் துட்பம் செறிந்த புலமைவளமும் அரிதின் ஆய்ந்த நேர்மையான உரம்சேர் உள்ளமும் வாழ்க்கையில் தோய்ந்த பயிற்சியும் உடைய ஒரு சீரிய புலவனால் வடிக்கப்படும் கருவூலம். அதனை, உலகில் வாழ் பவர்கள் ஒவ்வொருவரும் அவரவர் நிலையில் நின்று அவரவர்க்கு இயன்ற அளவிலேயே பயன்பெற முடியும். அவ்வாறன்றி, அனைவரும் போற்றவேண்டும்; அல்லது தாம் கண்ட அவ் ஒப்பற்ற பெரும்பயனைத் தாம் பெற்றவண்ணமே உலகில் தனித் தனி வகையான அறிவுவன்மை யுடையவர்கள் அனைவரும் தாம் பெற்ற அறிவுநிலையிலேயே பெறவேண்டும்; அதற்கு அதனை அதன் நிலையிலிருந்து படிப்படியாக எளியநிலைக்குக் கொணர்ந்து அதனை அந்நிலையில் மாற்றினால்தான் முடியும் என்ற நோக்குடன் பலர் நல்ல இலக்கியங்களைப் பலப்பல வனப்புடன் பல் வேறுவகைச் சிறப்புடன் வெளிப்படுத்துகின்றனர். அத்துடன் தாம் வரையக்கூடிய நூல்களையோ அன்றிக் கட்டுரைகளையோ படிப்பவர்கள் இலக்கிய அறிவுடனேயே உயர்ந்த இலக்கியங்களைப் பயிலத் தூண்டுமாறு எழுதுதல் நாட்டுக்கு நலன்மிகப் பயக்கும் என எண்ணுகின்றேன்.

அத்தகு இலக்கியங்கள், எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு முதலியவும், ஐம்பெருங் காப்பியமும் ஏனைச் சிறு காப்பியங்களுமாம். அவற்றுள் புறநானூறு என்பது அக்காலத்து அரசர்கள் புரவலர்கள் வீரர்கள் இவர்களுடைய வரலாறு, வீரம் அறம் கொடை முதலியவற்றின் சிறப்புக்கள் முதலியவற்றைக் குறித்துப் பல்வேறு காலத்திருந்த புலவர்கள் பாடிய பாட்டின் தொகுப்புநூல் என்ப.

இவர்களில் அதியமான் என்ற அரசனைப்பற்றிய ஒரு செய்தியே ஈண்டு எடுத்துக்கொள்ளப் படுகிறது. அதியமான் நெடுமானஞ்சி என்ற அரசன். அவன் நற்பண்புகளமைந்த பெரு வீரன்-வள்ளல். அவன் ஆற்றிய போர்கள் எண்ணில. அவன் பெற்ற வெற்றியோ பலப்பல. அவனுடைய மெய்ம்முழுவதும் போர்க்குறித் தழும்புகளே நிரம்பியிருக்கும். அவனைக் காணச் சென்ற வறுமையாளர்கள் மீண்டும் வறுமையென்ற வன்கண்மையைக் காணார். அவனிடம் பரிசுபெற்ற புலவர்கள் அளவிலர். அவனைப் பாராட்டிய சான்றோரும் அப்படியே.

ஒருநாள் அருள்கனிந்த பெரியாரொருவர் அதியமானிடம் விலையிடற்கரிய நெல்லிக்கனி யொன்றினை வழங்கிச்சென்றார். அக் கனியின் பெருமையினை உணர்ந்த அதியமான் அதனைப் பெற்றற்குரிய பேறுபடைத்த பேரரசி ஓளவையாரே! அவர் நாட்டின் நற்றொண்டு குறித்து, ஒரு இடத்தில் ஒருநில் நிலைவர மாக இராமல் அலைந்துகொண் டிருப்பவராதலினால், அவரைக் கண்டுபிடிக்க இயலாத காரணத்தாலேயே இக்கனியை அவருடைய உயிர்நண்பராகிய நம்மிடம் அப் பெரியார் அளித்துச் சென்றிருக்கவேண்டும் எனத் துணிந்தான். துணிந்த அவன் அங்ஙனமே ஓளவையார் அவைக்களத்திற்கு வந்தனான்று அவரிடம் அக் கனியினை ஈந்தான்.

அதியமான் தம்பால் வைத்திருக்கும் ஆழமான அன்பையும் பெருமதிப்பையும் உணர்ந்த ஓளவையார், தம் உளத்தில் சுரந்துவரும் அன்பின் எழுச்சியால் அவனை வாழ்த்த எண்ணி வாழ்த்துகிறார். புலவர்கள் வாழ்த்த எண்ணின் அது வளமுடைய பாட்டாகத்தானே அமையமுடியும்?

‘வலம்படு வாய்வாள் ஏந்தி ஒன்றார்
களம்படக் கடந்த கழல்தொடித் தடக்கை
ஆர்கலி நறவின் அதியர் கோமான்
போரடு திருவிற் பொலந்தா ரஞ்சி
பால்புரை பிறைநுதற் பொலிந்த சென்னி
நீலமணி மிடற்று ஒருவன் போல,
மன்னுக பெரும நீயே, தொல்நிலைப்
பெருமலை விடரகத் தருமிசைக் கொண்ட
சிறியிலை நெல்லித் தீங்கனி குறியாது
ஆதல் நின்னகத் தடக்கிச்
சாதல் நீங்க எமக்கீத் தனையே.”

இவ்வாழ்த்தின் வனப்பையும் பொருட் செறிவையும் நுட்பத்தையும் பாருங்கள். முதலிலேயே மங்கலச்சொல்லால் குறிக்க வேண்டும் என்ற நோக்குடன் “வெற்றியுண்டாகும்” என்ற பொருளில் “வலம்படு” என்று தொடங்குகின்றார். அடுத்து அவன் கையில் தாங்கியுள்ள வாள் என்றுந் தப்பாதது என்று குறிப்பதற்காக ‘வாய் வாள்’ என்கின்றார். பல போர்களைக் கடந்து அவையிற்றின் பரிசாக அணிகலன் அணியப்பெற்ற அவன் கை மிக விரிந்ததாம்! ஓளவையாருக்கு அதியமானின் பெயரைச் சொல்லி அழைப்பதிலேயே ஒரு தனிக் கிளர்ச்சி உண்டாகின்றது. அதனாற்றான் ‘ஆர்கலி நறவின் அதியர் கோமான்’ என்று அழைக்கின்றார். “பால்புரை பிறைநுதற் பொலிந்த

சென்னி” என்பது, பால்போலும் வெண்மையான சந்திரனைத் தலையிற் சூடிய என்று பொருள். “நீலமணி மிடற்று ஒருவன்” என்பது, கழுத்தில் நஞ்சை யடக்கியதால் நீலகண்டன் என்ற பெயர்பெற்ற சிவபெருமானைக் குறித்தது. ஒருவன் என்பது, சிவபெருமானின் பெயர்களுள் ஒன்று. “ஒருவன் என்னும் ஒருவ போற்றி” என்பது திருமுறை. தேவர்கள் திருப்பாற் கடலைக் கடைந்தகாலத்து, அதன்கண் தோன்றிய நஞ்சினைத் தானுண்டு, அமுதினைத் தேவர்களுக்கு அளித்தமைபோல, சாவாமையை நல்கக்கூடிய நெல்லிக்கனியைத் தமக்கு அருளிய மையை நினைந்து, நஞ்சுண்ட சிவபெருமான்போல வையத்தில் நீ என்றும் நிலைத்து வாழ்க! என வாழ்த்தினார். ‘அருமிசை’ என்பது, உச்சியைக் குறிக்கும்; குறித்ததனால் கனியின் அருமை பெறப்படுகின்றது. ‘ஆதல்’—அதனாலாய ஆக்கம்.

ஒளவையாருக்கு அதியமான் அருநெல்லிக்கனி ஈந்த பெருமையை,

“மால்வரைக்

கமழ்பூஞ் சாரற் கவினிய நெல்லி

அமிழ்துவிளை தீங்கனி ஒளவைக் கீந்த

உரவுச் சினங் கனலும் ஒளிதிகழ் நெடுவேல்

அரவக் கடற்றூனை யதிகனும்”

என்று பத்துப்பாட்டுள் ஒன்றாகிய சிறுபாணாற்றுப்படையும் பாராட்டுகின்றது.

இயற்றமிழ்

தமிழ்மொழி இயல் இசை நாடகம் என முப்பகுப்புக் கொண்டு வழங்குகின்றது. அவற்றுள் இயல் என்பது, இயற்கையானது. அதாவது பேச்சு வழக்கத்தில் பேசப்படுந் தமிழும், எட்டு வழக்கில் உரையில் வழங்கும் தமிழுமாகும். ஒரு சில மொழிகள் எட்டில் மட்டும் இருக்கின்றன; நாட்டில் பேச்சு வழக்கில் நில்லாதொழிந்துள்ளன. நம் தமிழ் மொழி என்றும் நின்னு இருவகை வழக்கினும் நிலவும் இயற்கையதாக இருத்தலான், வானமளந்ததனைத்தும் அளக்கும் வண்தமிழாக இருத்தலான், அவ்வியற்கை கொண்டு ‘இயற்றமிழ்’ என ஒரு பகுதியைப் போற்றினார். ‘சீரிளமைத் திறம்நினைந்து செயல் மறந்து வாழ்த்துதுமே’ என்றார், பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை.

—செல்லார்க்கிழார்.

வழிப்போக்கர்*

[மேலைப் பெருமறை, புலவர். திரு. பொ. வே. சோமசுந்தரனார்]

அருள்கெழுமிய பெரியோர்களே! திருநெறிக்கழகச் செல்வர்களே! வணக்கம். இன்று, இக்கழகத்தில் சொற்பொழிவாற்றும் வாய்ப்பு நான் எதிர்பாராத வகையில் கிடைத்ததாகும். வழிப்போக்கில் இத்திருத்தொண்டு எனக்குக் கிடைத்தமையானும், “திருநெறிக் கழகம்” என்னும் உங்கள் கழகத்தின் பெயராகிய சொற்றொடர்க்குப் பொருள், உயரிய வழிப்போக்கர் கூட்டம் என்பதே ஆகலானும், நண்பர் வயி-பாலசுப்பிரமணியனார் தாங்கள் எப்பொருள்பற்றிப் பேச எண்ணுகிறீர்கள் என்று என்னை வினாபோது, வழிப்போக்கர் என்னும் பொருள்பற்றிப் பேசுவல் என யான் கூறினேன்.

முன்னறிவிப்புப் பெரிதும் இன்றித் திடீரெனத் தொடங்கிய இச்சொற்பொழிவைக் கேட்க, இத்துணைப் பெரிய கூட்டம் கூடியிருத்தல் கண்டு நான் பெரிதும் மகிழ்ச்சியும், வியப்பும் எய்துகின்றேன். இனி யான் என் கடமையை மேற்கொண்டு நடத்துவேன்.

வழிப்போக்கர் என்னும் இத்தலைப்பின்கீழ் யான் அறிந்துள்ள சில சைவசித்தாந்த நுணுக்கங்களையே உங்கட்குக் கூற எண்ணியுள்ளேன். அவ்வுண்மைகளை அறிதல் திருநெறிக்கழகத்தார்க்கு மிகமிக இன்றியமையாததொன்றும்.

ஓரிடத்தினின்றும் மற்றோரிடத்திற்கு ஊர்திகளிதால், காலான் நடந்தாதல் செல்பவரைத்தாம் யாம் வழிப்போக்கர் என்று கூறுகின்றோம். இத்தகைய வழிப்போக்கரில் ஒருவரையாம் எதிர்கண்டு, நீயிர் எங்கிருந்து புறப்பட்டீர்? எங்குச் செல்கின்றீர்? எதற்காகச் செல்கின்றீர்? என வினவினால், இவ்வினாக்கட்கு அவர் சிறிதும் தயங்காமல் உடனே மறுமொழி தருவர். இத்தகைய கேள்விகட்கு விடைதெரியாத வழிப்போக்கரும் உளரோ! குறிக்கோளின்றி வழிப்போவார் யாரே உளர்!

ஆனால் வழிப்போக்கர்களில், தாம் எங்கிருந்து புறப்பட்டோம்? எவ்வழியே? எங்குச் செல்கின்றோம்? ஏன் செல்கின்றோம்? என அறியாமல் ஏதோ ஒன்றொற் செலுத்தப்பட்டுத் தம் மனம்போன வழியெல்லாம் சென்று சென்று உழலும்

* மன்னார்குடி தாலுகா—புதுக்குடியில், திருநெறிக் கழகத்தே பேசியது.

குறிக்கோளற்ற வழிப்போக்கர்கள் சாலப் பலர் உளர் என்றால், நீங்கள் வியப்படைவீர்கள். அத்தகைய வழிப்போக்கர்தாம் யார் கொலோ? என அறிந்துகொள்ளவும் அவாவீர் அல்லிரோ?

அத்தகைய வழிப்போக்கர்களுள் ஒருவனே யானும். என் முன் கூடியிருக்கும் நீங்களும், ஏன் உலகில் பிறந்துமுலும் எல்லா வுயிரும் என நம் மெய்ந்நூல்கள் கூறுகின்றன.

இவ்வுலகில் பிறத்தற்கு முன்னர், யாம் என்கிருந்தோம்? இவ்வுலகவாழ்வென்னும் வழிப்போக்கில் யாம் ஏன் ஈடுபட்டு நடக்கின்றோம்? இவ்வுடல் நீத்தபின்னர் யாம் எங்குச் செல்வோம்? என அறிந்து வாழ்க்கைவழிநடப்பார் நம்மனோரில் ஒருசிலர் உளரோ! இல்லையோ! அஃதையமே? ஐயமே ஆயினும், இவையிற்றை யாம் அறிந்தாலும், அறியாதிருப்பினும் நாம் விரைந்து விரைந்து செல்லும் வழிப்போக்கர்களே. நமது நடையைமட்டும் யாம் நிறுத்தமுடிவதில்லை. இஃதொரு வியப்பன்றோ?

அன்பர்களே! நமது முன்னையோர் இத்தகைய செய்தி களைத் தமது கூர்த்த அறிவால் துண்ணிதின் ஆராய்ந்து இவ் வினாக்கட்குத் தெளிவான விடைதந்திருக்கின்றனர். அம்மெய்ந்நூற்கருத்தைப் பலகாலும் ஒதிஉணர்ந்து அம் மெய்ந்நூற்களின் கருத்தோடியைய நம் வாழ்க்கைப் போக்கை நேர்செய்துகோடல் அரிய மானிடப் பிறப்பினை எய்திய நம் கடமையாகும்.

பெரியோர்களே! ஒரு வழிப்போக்கன், தன் ஊரிலிருந்து புறப்பட்டுச் சேணிடைபுள்ள மற்றோர் தேயத்திற்குச் செல்லுங் கால், கால்களால் நடந்தும், இரவு வந்துற்றவிடத்தே விடுதிகளிற் றங்கி உறங்கிக்கிடந்தும், பகல் வந்தவுடன் மீண்டும் வழிப் போகும் முயற்சியை மேற்கொண்டும், யாறுகள் எதிர்ப்பட்டுழி ஓடங்களாற் கடந்தும், கடல் எதிர்ப்பட்டுழி மரக்கலத்தேறியும் தான் செல்லும் தேயத்தைச் சென்றடையக் காண்கிறோம் அன்றோ? அங்ஙனமே நமது வாழ்க்கைப் போக்கும் அமைந் திருக்கின்றது. தன்னைத்தான் அறிந்துகொள்ள வியலாத ஒரு மம்மர்கொள் இருள் உலகத்தினின்றும், நமது வழிப்போக்குத் தொடங்குகின்றது. இடையே இம் மண்ணுலகத்திற் பிறப்புக்க ளாகிய ஊர்திகளிலே, வினைவழியே இயங்குகின்றோம். சாவு என்னும் இரவு வந்துற்றவுடன் ஊர்திகளினின்று இறங்கி ஓய்வு கொள்கின்றோம். மீண்டும் பிறப்பு என்கிற பகலில் நமக்கேற்ற ஊர்திகள் பெற்று நமது வழிப்போக்கைத் தொடங்குகின்றோம், இந்த நீண்ட யாத்திரையின் முடிவிடம் யாது? யாம் இவ்வியாத் திரையினுற் சேரவேண்டிய இடம் யாது? அவ்விடம், அழி

வில்லாப் பேரின்ப வீடேயாம் என மெய்நூல்கள் கூறுகின்றன. எனவே, இருள் உலகினின்றும், அருள் உலகிற்கு—ஒன்றுமறியா மூடநிலையினின்றும் முழுதுணர்ந்து முழுமைப் பேரின்ப மெய்தும் மெய்யறிவு நிலைக்கு யாம் யாத்திரை செய்கின்றோம். இவ்வியாத்திரையைச் செய்து இத்தகைய பேரின்ப உலகை அடையவேண்டும் என்ற எண்ணம் நமக்கில்லை; நம் எண்ணமில்லாமலே இவ்வழிப்போக்கில் யாம் ஈடுபட்டுள்ளோம். இங்ஙனம் கூறுவதைவிட நம்மைத் தனது பேரருள் காரணமாக இவ்வின்னல் தரும் இருள்உலகினின்றும்; இன்பமேயான அருள் உலகிற்கு யாதோ ஒருபொருள் உந்திச் செலுத்துகின்றது என்று கூறுதலே உண்மைக்குப் பொருந்துவதாம். நாம்செய்யும் செயல்களை ஆராய்ந்து காணின் அது நம் செயலன்றித் திருவருளின் செயலேயாதல் விளங்கும். நல்லிசைப்புலவர் கணியன் பூங்குன்றனார்,

“.....மின்னொடு

வானம் தண்டுளி தலைஇ ஆனது

கல்பொரு திரங்கும் மலற் பேர்யாற்று

நீர்வழிப் பதே உம் புணைபோல் ஆருயிர்

முறைவழிப் பதே உம் என்பது திறவோர்

காட்சியிற் றெளிந்தனம்.”

(புறம்: ௧௧௨)

என்றெடுத்தோதியபடி, ஆருயிர் அதன்தன் ஊழாகிய வெள்ளத்தே மிதவைபோல உந்தப்பட்டுச் செல்லவேண்டும் என்பது அத்திருவருளின் கருத்தாகும். குறிக்கோளற்று இவ்வுலகத்தே பிறப்புக்களிலே மீண்டும் மீண்டும் பட்டு இவ்வுலகிற் பிறந்தோர் உறுவது பெருகிய துன்பம் என்னும் மெய்மை நம் உணர்விற்குன்றி, மெய்புணர்ந்த பின்னரே அவ்வீடாகிய இன்பவுலகை எய்தட்டும் என்பது அவ்விறைவனின் திருவருட் கருத்தாகும்.

அன்பர்களே! இருள் உலகினின்றும் தம் வழிப்போக்கினைத் தொடங்கிய நிலையிலுள்ளன புல் மரம் முதலிய ஓரறிவுயிர்கள். அருள் உலகை மிக அண்மியநிலையில் உள்ளவன் மனிதன். ஒரு மனிதன் ஆண்டவனுடைய திருவருள் கருத்தைக் குறிப்பா னுணர்ந்து, இவ்வுலகில் மானிட வாழ்க்கைக்கென வள்ளுவராதிய ஆன்றோர் விதித்தன மேற்கொண்டு, விலக்கியன விலக்கித் தன் வாழ்க்கையைச் செலுத்தவல்லனாயின், அவன் இவ்வொரு பிறப்பிலேயே அந்தமில் இன்பத்து அழிவில் வீட்டுலகினை எய்தியவனாவான். திருவருட் கருத்தைத் தம் தெய்வப் புலமையான் உணர்ந்து மானிட வாழ்க்கைக்கு நெறிவகுத்தோதிய சான்றோர்களில், திருவள்ளுவரை ஒப்பாவார் உலகிற் பிறந்ததில்லை என்றே தோன்றுகிறது. மனிதனாகப் பிறந்தவனை வானவனாக வாழ்க்கையினூடே மாற்றியமைக்கும் தெய்வத்

திருவருட்பிழம்பே திருக்குறள் என்னும் மெய்நூல் என்று உணர்மின்கள். அந்நூலின் பெருமையை அயல்நாட்டினர் அறிந்த அளவிற்குத் தமிழ்மக்கள் அறிந்து போற்றாமலிருப்பது பெரிதும் வருந்தத்தக்கதொன்றும். திருநெறிக் கழகத்தாராகிய நீங்கள் அனைவரும் திருக்குறளை நன்கு பயின்று, அது காட்டிய நெறியே தாம் வழிப்போக்கிற்குரிய நெறியாகக் கொள்ளல் வேண்டும் என்பது எனது விருப்பம்.

மனம் போனபடி ஒழுகுவது விலங்கொழுக்கம். தம் போக்கை உயரிய ஒரு நெறிப்படுத்திச் செலுத்துவதே மானிடர்க்குரிய சிறந்த ஒழுக்கமாம். இம்மையிற் கட்டுப்பாடுடைய அற நெறிச்செலவு, மறுமைக்கண் கட்டற்ற பேரின்ப வாழ்க்கைக்குக் காரணமாம்.

இனிக் கடவுளில்லை, உயிர் இல்லை, அறம் மறம் ஏதும் இன்று, மறுமையின்று வீடின்று,

“ மனம் விரும்பு உணவுண்டு நல்வத்திரமணிந்து மாதர் முலை தொட்டு மலர்குடி விளையாடி மருவ வருகின்ற சுகமே கண் கண்ட சுகம் இதே கைகண்ட பலன் ” என வாய்தந்தன விளம் பித் திரியும் மாக்களும் பலர் மக்கட் கூட்டத்தே உளர். இவர் ஆரவாரநீர்மை கண்டு, அந்தோ! உலகில் நாத்திக உணர்ச்சி மேலிட்டு வளர்கின்றதே! அது உலகை விழுங்கிவிடாதோ? ஆயின் நாம் ஏன் செய்தும்! அது பரவாவண்ணம் யாமும் கழ கங்கண்டு, அதற்கு எதிர்பேசி, அதனை வீழ்த்த வேண்டாவோ? எனக் கருதுவாரும், அவ்வழி முயல்வாரும் பலர் இன்று உளர். அச்செயல் பயனில்லாத வீண் செயல்களிற் றலேசிறந்ததென்பது என் கொள்கை. ஞாயிற்று மண்டிலத்தை இருள் விழுங்கி விடுமோ! என்று அஞ்சி அவ்விருள் பரவாமல் அணையெடுக்க முயல்வார் போல்வர் நாத்திகவுணர்ச்சியைத் தடுக்க முற்படு வோர்.

ஆதலால், அன்பர்களே! நீங்கள் நாத்திகத்தை எதிர்க்கும் முயற்சியில் ஒருசிறிதும் தலைப்படவேண்டா. நாத்திகம் தன் பால் மெய்ப்பொருளற்ற ஒரு பொய்க்கொள்கை. அதனை மக்கள் ஏனைய சமயங்களைத் தழுவவது போன்று வழிமுறை வழிமுறையாகத் தழுவியதில்லை. சுருங்கக் கூறின், நாத்திக வுணர்வு ஒரு மனிதனின் இளமைதொட்டு முதுமைகாறும் தொடர்ந்து அவன்பால் நிற்கவும் ஆற்றலற்றது. ஆதலின், அது தோன்றிய இடத்தேயே சின்னளில் மாண்கிடப்படுதொன்று. அவ்வாறு தானே நிலைத்தற்கியலாததொன்றைப் படை கொண்டு புடைத் தழிப்பானேன்!

வரலாற்றுக் கண்கொண்டு பார்க்கும் போதும் நாத்திகம் பேசுவோர் எந்தக் காலத்தும் இருந்து பேசிவந்துள்ளனர். இறைவனை உள்ளீடாகக் கொண்ட சமயங்களையே மக்கள் தலைமுறை தலைமுறையாகத் தொடர்ந்து பின்பற்றி வந்தனர். அவைகள் தம்முள் ஒன்றை ஒன்று முரணியவாகத் தோன்றினும் ஒவ்வொன்றும் தமக்குள் ஏதேனும் ஒரு உண்மையையே தழுவி இருத்தலால் தழைத்து வளரலாயின. நாத்திகக் கொள்கையை மட்டும் ஒரு கூட்டமேனும் தழுவி வளர்த்ததில்லையே? இஃதொன்றே அது உலகிற் பரவ வலியற்ற தென்றற்குப் போதிய சான்றும்.

இனி, ஒரு பொருளினினை உணர்தற்குக் காண்டல் கருதல் உரை என மூன்றுவகை அளவைகளை மேற்கொள்வர் சான்றோர். இம்மூன்றனுள் முதற்கண் உள்ள காண்டல் அளவையே பெரிதும் வலியுடையதாம். ஆகவே வாழ்க்கையை மனிதன் எவ்வாறு செலுத்துதல் வேண்டும் என்று வாயினாற் கூறாமல் தனது ஒழுக்கத்தாலேயே உணர்த்தும் பெரியார் ஒருவரை நீங்கள் உங்கள் குழுவிற்குப் பெற்றிருத்தல் ஒரு பெறும் பேறேயாகும். உங்கள் திருநெறிக் கழகத்தில் ஒருவராய் உள்ள பெரியார் அரங்கசாமியைப்பற்றி நான் உங்கட்குச் சிறிது சொல்லுதல் வேண்டும். ஏனெனில் மானிட வாழ்க்கையை நன்குணர்ந்து அதற்கேற்பத் தம் வாழ்வினை முறைசெய்து வாழும் பெரியார் அவர். அவர் போன்ற உண்மைமனிதரைக் காண்டல் மிகவும் அரிதாம்.

நரிய மணங்கமழும் மலர் ஒன்று, தான் இருக்குமிடத்தினின்றும் நாற்றிசையும் தனது மணத்தைப் பரப்பித் திகழமாறு போல, இப்பெரியாருடைய சிறந்த ஒழுக்கமே ஈண்டு ஒரு தெய்வ நெறிக் கழகத்தைத் தோன்றச் செய்தது என்று அறிகின்றேன். சிலபாண்டுகட்கு முன்னர், பெரியார் அரங்கசாமியின் வாழ்க்கைப் பண்பையும், பெருந்தகைமையையும், என் நண்பர் சிலர் என்னிடம் கூறினார்கள். எளிய வேட்கோவர் (சூயவர்) குடியிற் பிறந்து, பாண்டம் வளையும் தங்குடித் தொழிலையே மேற்கொண்டு, அதனால் வரும் ஊதியத்தைக் கடவுள் தொண்டினும் வறியோர்க்கு அன்னம் வழங்குதலினுமே செலவிட்டு, நாள்முழுதும் கடவுட் காட்சியிற் றோய்ந்த சிந்தையுடையராய், நாளைக்கு வேண்டுமே என்று எப்பொருளையும் பேணாதவராய், வாழ்க்கை நடத்தும் அவர் வரலாறு, எனக்கு மிகமிக வியப்புண்டாக்கியது. இத்தகைய சிறப்புடைய வாழ்க்கையை மேற்கொண்டு செலுத்திய சான்றோரை, யான் சேக்கிழாரடிகள் இயற்றிய திருத்தொண்டர் வரலாற்றின்கண் ஒதியுணர்ந்ததன்றி, கண்கூடாகக் கண்டதில்லை. ஆதலான், அத்தகைய பெரியாரை

ஒருமுறை காணுதல் வேண்டும் என்னும் விருப்பந்தாண்ட இரண்டாண்டுகேட்கு முன்னர் யான் இவ்வூர்க்கு வந்தேன். அப் பொழுதும் நண்பர் வை. பாலசுப்பிரமணியனாரும் என்னுடன் வந்திருந்தனர்.

அப்பொழுது அந்திமாலைப்போதாயிருந்தது. இதே திருக் கோயில் வாயிலில், பெரும்பாலும் அமைதியே நிலவியிருந்தது; மக்கள் வழக்கம் ஏதும் இல்லை. பெரியார் அரங்கசாமி, கோயிலின் முன்றிலில் நிற்கும் தருமிழலிலே அமைதியுள் மூழ்கியிருந்தார். எங்களைக் கண்டு பரபரப்பின்றி அமைதியாகவே புன்முறுவலுடன் வரவேற்றார். அவர் திருமுகத்தில் தெய்வவொளி, அல்லது அறிவொளி சுடர்ந்து திகழ்ந்தது.

மெல்லென அவர் அமைதியைக் குலைக்காதபடி அவருடன் யான் அளவளாவிப் பேசினேன். நண்பர் பாலசுப்பிரமணியனார் எங்கள் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டு அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார். ஒருமணி நேரம் பேசியிருக்கலாம். அவருடைய உள் வாழ்க்கையின் சிறப்பினை யான் நன்குணர்ந்து கொண்டேன். கடவுளுடைய திருப்பெயரை ஒதியவுடன், அவர்கண்கள் தாரை தாரையாய் நீருகுத்தன. சிற்சில செவ்விகளில் அவர் தம்முள் தேம்பித் தேம்பி எழும் அழுகையை யாங்கள் அறியாமல் மறைக்கவும் முயன்றார். அவர் உண்மைநிலையை அறிந்தவுடன் என்னுள்ளம் எனக்குள் பெரிதும் நாணமெய்தித் தலைகுனியலாயிற்று.

நண்பர்களே! தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவனார், தமது மெய்ந் நூலில், முதலதிகாரத்தில் இரண்டாவது திருக்குறளிலேயே, கல்விப்பயன் இன்னதென வரையறை செய்து தெரித்தோதிவிட்டார். அவ்வருமைத் திருக்குறள்,

“கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவன்
நற்றாள் தொழார் எனின்.”

என்பதாம்.

நான் மெய்ந்நூல்கள் பலவற்றை இடையறாது ஒதிவந்துள்ளேன். பெரியார் அரங்கசாமி என்னளவு நூற்பயிற்சி உடையர் அல்லர். அங்ஙனம் இருந்தும் கல்விப் பயனாகிய இறையன்பு அவருளத்தே பாற்கடல்போற் பெருகி அலையெறிந்து திகழ்கின்றது. நூல்களைப் பெரிதும் பயில்கின்ற என் மனத்திலோ அவ்வன்பு ஒருசிறிதுதானும் உளதோ? இலதோ? என்று ஐயுற வேண்டிய நிலையில் உள்ளது. கற்றதனால் ஆயபயன் என்னையோ?

இத்தகைய பேரன்பு வழிமுறையிற் பற்பல பிறப்புக்களிலே உருவாதல் வேண்டும் என நூல்கள் கூறுகின்றன. அவ

ருடைய உளப் பண்பாட்டைக் கண்டு யான் அன்று பெரிதும் வியந்தேன். அவர் இம்மண்ணிலகில் நம்மனோரில் ஒருவராய் வாழுகின்றபோதே, அவர் உள்ளம் கடவுள் உலகிற் குடியேறி, கடவுளன்பிற் றினைத்து, இன்புற்று வாழ்கின்றது. இத்தகைய பெரியாரைக் காண்பதுவே ஒருசிறந்த பேறும்.

ஆடம்பரமற்ற அவர் வாழ்க்கை, உங்கட்கும், எனக்கும் அதன் அருமையை உணர்ந்த ஏனையோர்க்கும், காண்டல் அளவையாக அமைந்து ஊக்கம் தருகின்றது. அவர் நீழி இறையன்பிற் றினைத்து இவ்வுலகில் வாழ்வாராக.

இறுதியாகத் திருநெறிக் கழகத்தாராகிய துங்கட்கு ஆக்கமாக அமையும் சிவஞானசித்தியாரின் இரண்டு செய்யுட்களை மட்டும் கூறி என் சிற்றுரையை முடிப்பேன். அவையாவன :

“ஒழுக்கம் அன்பு அருள் ஆசாரம் உபசாரம் உறவு சீலம்
வழுக்கிலாத் தவம் தானங்கள் வந்தித்தல் வணங்கல் வாய்மை
அழுக்கிலாத் துற வடக்கும் அறிவொடர்ச்சித்த வாதி
இழுக்கிலா அறங்கள் ஆனால் இரங்குவான் பணியறங்கள் ”

(சித்தியார். கக௩)

என்றும்,

“மனமது றினைய வாக்கு வழுத்த மந்திரங்கள் சொல்ல
இனமலர் கையிற் கொண்டங் கிச்சித்த தெய்வம் போற்றிச்
சினமுத லகற்றி வாழும் செயல் அறமானால் யார்க்கும்
முனமொரு தெய்வம் எங்கும் செயற்குமுன் னிலையா மன்றே.”

(சித்தியார். கக௪)

என்றும் எழுந்த மெய்ம் மொழிகளேயாம்.

இந்த இரண்டு செய்யுட்கும் எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்பவர் பெரியார் அரங்கசாமியார். திருநெறிக் கழகத்தார் எல்லோரும் இவற்றை மனதில் இருத்திக் கொள்ளல் வேண்டும். மானிட வாழ்க்கையின் பயனாகிய வீடெய்த முயலும் நல்லோராகிய யார்க்கும் இவை வழிகாட்டியாகும். இம்மையில் நல்லொழுக்கம் இல்லாதாரிடத்து இறையன்பிருத்தலும் இல்லை. ஒழுக்கம் உயிரினும் ஒம்பப்படுதல் வேண்டும். கடவுள் உண்மை தெளிதல் வேண்டும். கடவுளின்பால் மெய்யன்பு செலுத்தி வழிபடுதல் வேண்டும். சிவன் செயலாலேயே எல்லாம் நிகழ்கின்றது என்னும் மெய்யுணர்ச்சி எய்துதல் வேண்டும். தன்முனைப்பறுதல் வேண்டும். மெய்நூல்களைப் படித்தல் வேண்டும். இவையே பெருநெறி பிடித்தொழுக வேண்டும் என இராமலிங்க அடிகளார் வேண்டியதூஉமாம். அறிவுடைய சான்றோர்களே! இவ்வளவோடு என் சிற்றுரையை முடித்துக் கொள்கின்றேன்.

மைவரை உலகம்

[வித்துவான் திரு. தி. மு. சங்கரலிங்கம்]

பரந்துபட்ட இவ்வுலகிற்கு ஞாலம், நானிலம் என்ற பெயர்கள் உண்டு. ஞாலம் என்பதன் பொருள் தொங்குதல் என்பது. இவ்வுலகைச் சுற்றிலும் காற்று மண்டலம் சூழ்ந்திடத் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. இதைப் பற்றியுங்கூடத் திருக்குறளிற் சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது,

“.....வளிவழங்கு மல்லன்மா ஞாலம்.....” (அறம்: உசடு)

என்பது. ஆகத்தொங்கியிருக்கும் பொருள் என்றோ ஒரு நாளில் அழிந்துபடும் என்பது அறிவுடையார் கூற்று.

நானிலம் என்பது ஆகு பெயராகக் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்ற நான்கு பெரும்பிரிவாலாகிய உலகத்தைக் குறிப்பிடும் சொல்லாகத் திகழ்கிறது. குறிஞ்சி என்பது மலையையும், மலைசார்ந்த இடத்தையும், முல்லை என்பது காட்டையும், காடு சார்ந்த இடத்தையும். மருதம் என்பது வயலையும், வயல் சார்ந்த இடத்தையும், நெய்தல் என்பது கடலையும், கடல் சார்ந்த இடத்தையும் குறிப்பிடும். திணையைக் குறிப்பிடும்போது பாலை என்ற ஒரு திணையை உடன் வைத்து எண்ணி ஐந்திணை என்றே வழங்கப்படுகிறது வழக்கில். ஆனால் நான்கு நிலத்தையே கொண்டு நானிலம் என்றனர். பாலையை எண்ணவில்லை. பாலை என்ற நிலப்பகுதியை ஒரு தனிநிலம் என்றே கருதிலர் முன்னோர். ஏன்? குறிஞ்சி நிலமான மலையும், மலைசார்ந்த இடமும், முல்லை நிலமான காடும், காடுசார்ந்த இடமும் தன்னுடைய இயல்பான நிலையில் மாறுபட்டு விளங்குவதே பாலைநிலமாகும் என்று வழங்கிவந்ததால் என்க. என்னை? நெஞ்சையள்ளும் சிலப்பதிகாரமென்னும், முத்தமிழ்ச் சுவைமிகு நற்றமிழ் இலக்கியத்திலே,

“முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையிற் றிரிந்து

நல்லியல் பிழந்து நடுங்குதுய ருறுத்துப்

பாலை என்டதோர் படிவங் கொள்ளும்”

என்று களங்கமில் புலமை இளங்கோவடிகள் இனிமையோடு எடுத்துரைக்கின்றார். ஆகையின் பாலை என ஒரு தனிநிலம் இன்மையின் ஒழிக்கப்பட்டது என்க.

இவ்வாறு நான்கு பெரும்பிரிவுகளை உடைய நானிலப் பகுதியை நான்கு உலகமாக்கி நற்றமிழ்ப்புலமையை நாடறிய

நாட்டுகிறார் ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியனார். இதோ பாருங்கள் அவர் காட்டும் நான்கு உலகம்.

“மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்”

என்று கூறி இதனை முறையே முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்று விளக்குகிறார். இந்நான்கு உலகத்தில் மைவரை உலகத்தைப் பார்ப்போம்.

இது குறிஞ்சியான மலையும் மலைசார்ந்த இடமுமாகும். குறுகுதலை உடையது குறிஞ்சி என்பர். இந்நிலத்தின் ஒழுக்கம் புணர்ச்சி. அஃதாவது இப்பிறப்பில் முன்பின் தொடர்பில்லாத தலைவனும் தலைவியும் ஊழ்வலியால் எதிர்ப்பட்டு உடலும் உணர்வும் ஒன்றுபடுவதாகும். இந்நிலத்திற்குப் பொழுது கூறும் தொல்காப்பியர் கூதிர், யாமம் என்ற இரண்டும் உரியது என்கிறார். இதற்குரிய காலத்தை ஐப்பசி, கார்த்திகை என்று குறிப்பிட்டுச் சிறந்த உரை காண்கிறார் உச்சிமேற் புலவர்கொள் நச்சினர்க்கினியர். “மாயோன்மேய.....” என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவிற் கூறப்பட்ட முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்பதற்குத் தொடர்பு காண்பாம்.

“போக்கெல்லாம் பாலை புணர்தல் நறுங்குறிஞ்சி
ஆக்கஞ்சேர் ஊடல் அணிமருதம்-நோக்குங்கால்
இல்லிருத்தல் முல்லை இரங்கல் நறுநெய்தல்”

என்ற பாடலிலிருந்து

“அறவோர்க் களித்தலும் அந்தணர் ஒம்பலும்
துறவோர்க் கெதிர்தலும் தொல்வோர் சிறப்பின்
விருந்தெதிர் கோடலும்”

ஆகிய அன்பு வாழ்வு, அறவாழ்வு, இன்ப வாழ்வு நடத்துதலை முல்லை என்றும், தலைவனும் தலைவியும் உணர்வு, உடல் ஒன்று படுவதைக் குறிஞ்சி என்றும் குறிப்பிடுகிறார். ஆக இல்லிலிருந்து கற்பொழுக்கமுடன் கணவனொடு கண்ணும் இமையும்போல் துணையாகி ஒன்றுபட்டு அன்பும், அறனும் உடைத்தாய இல் வாழ்க்கை நடத்திப் பண்பும் பயனும் அடைந்து வாழ்வதற்கு நல்லறஞ் செய்யவேண்டுதலின் முல்லையை முதலில் வைத்தார். அவ்வாறு,

“அன்பும் மடனும் சாயலும் இயல்பும்
என்பு நெகிழ்க்கும் கிள்வியும் பிறவும்
ஒன்றுபடு கொள்கையோ டோராங்கு முயங்கி” (அகம்: ௨௨௫)

இல்லறம் நடத்தவேண்டுமாயின் குறிஞ்சி ஒழுக்கமான கூட்ட மின்மையான் நிகழாமையின் புணர்பொருட்டாய குறிஞ்சியை முல்லையின் பின் வைத்தார் என வைப்புமுறையை ஒழுங்கு செய்து சிறப்பு கூறுகின்றார் நச்சினூர்க்கினியர்.

இனி, குறிஞ்சி என்பதைத் தொல்காப்பியர் “மைவரை உலகம்” என்று ஏன் குறிப்பிட்டார் என்பதை நோக்கின், மலை என்பது நீண்டதோர் வடிவுடன் இருத்தல் வேண்டும். இதனாலன்றோ மலைகட்கு ‘நெடுவரை’ என்று பெயர் வரலாயிற்று. அவ்வாறு உயர்ந்து நீண்டு வாளை த்தழுவ நின்ற மலையே மேகங்களைத் தடுத்துக் கடுமையுறச் செய்து உலகம் உய்ய மழைபொழியச் செய்து வளமுறச் செய்வதாகும். அவ்வாறு பரந்து செல்லும் மை போன்ற கருமையான மேகங்கள் தவழ்ந்து செல்வதால் லன்றோ மலைக்கு மைவரை என்று சிறப்புப் பெயர் வரலாயிற்று. மழையின்றேல் உலகில் உயிர்வாழ முடியாது. மழைதந்திடும் மைவரை உலகமான குறிஞ்சியின்றேல் ஏனைய மூவுலகங்கள் நலமுறாது. என்னை?

“நெடுங்கடலும் தன்நீர்மை குன்றும் தடிந்தெழிலி
தானல்கா தாகி விடின்.”

என்ற வள்ளுவர் வாய்மொழிப்படியே வருணன்மேய பெருமணல் உலகமான நெய்தல் நிலம் மழையின்றேல் நலமுறாது என்பதைத் “தடிந்தெழிலிதான் நல்தாகிவிடின்” என்பதால் தெரியவருகிறது.

“விசம்பிற் துளிவீழின் அல்லால்மற்றாங்கே
பசம்புற் றலகாண் பரிது.”

என்ற திருக்குறளால் மழையிருந்தாலன்றோ உயிரும் பயிரும் ஓங்கி வாழமுடியும்; மழையில்லாவிடில் பசம்புற்றலையையுங் கூடக் காண்பது அரிது என்று தெரிகிறது என்றால் மரம், செடி, கொடி முதலியன எப்படியிருக்கமுடியும். இதனால் மழையிருந்தாலன்றி முல்லையிலமான காடும், காடுசார்ந்த இடமும் நலமடையாது என்பதறியலாம்.

மக்கள் உயிர்வாழவேண்டுமானால் உணவன்றோ இன்றியமையாது வேண்டும். உணவின்றேல் வாழ்வதுதான் எப்படி? ஏன்? இதைப்பற்றி அனுபவித்து வாழும் நமக்குத் தெரிந்தது தானே. அவ்வாறு பசிப்பிணி ஓட்டும் பண்புடைய மருந்தான்

உணவுப்பொருள் விளையும் நிலமான வயலும், வயல்சார்ந்த இடமுமானது மருதநிலம்தானே! அங்கு மழையின்றேல் உணவுப்பொருள் உண்டாகின்ற மருதநிலம் பயனுறுது. இதோ பாருங்கள்! இக்கருத்தைத்தரும் வள்ளுவர் குறள் :

“விண்ணின்று பொய்ப்பின் விரிநீர் வியனலகத்(து)
உள்ளின் றுடற்றும் பசி.”

என்பது. இவ்வாறு பயிரும் உயிரும் தழைக்க மழைபெய்து வளங்களுடன் நலங்கள் தழைக்கச்செய்யும் குறிஞ்சி நிலத்தை “மைவரை உலகம்” என்று சிறப்பித்தார் தொல்காப்பியர் என்றால் என்னே இதன்பெருமை! இவைகளால் மைவரை உலகமான மழைதரும் குறிஞ்சிப் பகுதியே, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்ற மூன்று உலகத்திற்கும் தலைபாயது, உயிர் போன்றது என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியெனத் தெள்ளி திற்புலனும்.

இத்தகைய சிறப்புமிக்க மைவரை உலகமான குறிஞ்சி நிலத்திற்கு இறைவன் யார்? என்பதைப் பார்ப்போம். முல்லை நிலத்திற்குத் திருமால் என, மருத நிலத்திற்கு இந்திரன் என, நெய்தல் நிலத்திற்கு வருணனென அவ்வந் நிலங்கட்குத் தலைமைக் கடவுளரை நியமித்த தொல்காப்பியர் மைவரை உலகமான குறிஞ்சிக்கும் “சேயோன் மேய” என்று முருகனைக் குறிப்பிடுகிறார். சேயோன் மேய என்ற தொடர் செம்மை நிறம் பொருந்திய முருகனைக் குறிக்கிறது. இதுபற்றியன்றோ முருகன் சேய், செவ்வேள், சேயோன் எனப்பட்டான்.

அக்காலத்தில் மழைவேண்டுமென்றால் குறவர் பெருமக்கள் மலையுறைதேவான முருகனை வழிபாடுசெய்து பூப்பலியிட்டு மழையைப் பெற்றும், மிகுமழை பெய்யுங்காலத்து வேண்டா என்றிருப்பின் வழிபாடுசெய்து பூப்பலியிட்டு மழையைத் தடுத்தும் வந்தனர். இவ்வாறு மக்கள் உளமகிழ வேண்டிய தெல்லாம் வேண்டியாங்கு அளித்துவாழும் முருகன் உறையும் இடம் குறிஞ்சி என்பதை,

“மலைவான் வான்கொள்கென உயர்பலி தூஉய்
மாரியான்று மழைமேக் குயர்கெனக்
கடவுட் பேணிய குறவர் மாக்கள்
பெயல்கண் மாறிய உவகையர் சாரற்
புனத்தினை பயிலும் நாட!

(புறம்: ௧௪௩)

என்ற சங்க இலக்கியத் தண்டமிழ்ப் பாட்டாலறிகிறோம்.

உலகம் கடலுள் மூழ்கியிருந்து தோன்றிய பகுதிகளில் முந்தியது மலைப்பகுதி. அங்குதான் மக்கள் தோற்றம் உண்டாகியது என்பர் ஆராய்ச்சியாளர். மலைப்பகுதிக்குரிய தெய்வம் முருகன் என்பதால் தாங்கள் தோன்றிய நிலத்துக்குரிய தெய்வமான முருகனை மக்கள் வழிபடு கடவுளாகக்கொண்டு வாழ்ந்தனர். ஆதலால் சங்ககாலமுதலாகத் தமிழ்நாட்டில் முருகன் வழிபாடு சிறந்திருந்தது. வழிதவறிச்செல்லும் மேகங்களைத் தடுத்து மழைபெய்யவைத்துச் சிறத்தலையுடைய குறிஞ்சி நிலமான மலைபோலவே, வழிதவறிச்செல்லும் வாழ்க்கையை உடைய மக்களையும் தடுத்தாண்டு அன்பு பெருக, அறிவு வளர வைத்து அங்குள்ள தெய்வம் நலம்பெற வைக்கிறது என்பதும் கொள்ளக்கிடக்கிறது.

இவ்வாறான குறிஞ்சி நிலத்தில் மக்கள் இறைவனை வழிபடும் முறை விந்தையானது. வேலன் என்பான் முருகன் அருள் பெற்றுக் கார்த்தீபூச் சூடி ஆட, ஆட்டத்திற்கேற்ப வேடப் பெண்களும் ஆடுவர். இத்தகைய வழிபாட்டின் விளக்கம் திருமுருகாற்றுப்படை செம்மையுறக் கூறும்.

குறிஞ்சி நிலத்திற்கூடிய தலைவன், தலைவி செம்புலப் பெயல் நீர்போல, அன்புடைநெஞ்சம் தாம், கலந்தவராய் 'நின்னிற் பிரியேன்; பிரியின் உயிர்தரியேன்' என வாக்குறுதி பெற்றுப் பிரிந்தனர். தலைவன் பொருள்தேடப் பிரிந்ததால் தலைவி உடல் பசந்தது. இதைக்கண்ட பெற்றோர் மகளை மலையுறை தெய்வம் தீண்டியதெனக் கருதி மறியறுத்துப் பூசைபோட்டனர். இதைப் பற்றிய விளக்கமெல்லாம் இலக்கியங்கள் நன்கு எடுத்தியம்பும். மைவரை உலகத்தின் மாண்பினைக் குறிஞ்சிப்பாட்டு, குறிஞ்சிக்கலி, குன்றக்குரவை, திருமுருகாற்றுப்படை, பிற இலக்கிய நூல்கள் முதலியன சிறப்புறக் கூறுகின்றன.

மக்கள் நலம்பெற மைவரை உலகம் வாழ்க !

பூங்குன்றனும் இளங்கோவும்

[வித்துவான், திரு. த. வடிவேலு]

கருத்திலுறிய காட்சிகள் பலகண்ட கணியன் பூங்குன்றன் சான்றோர் சாற்றுமுண்மையைச் சான்றாகக் கொண்டு உலகமே ஊழின் வழித்தாகும் என்னுங் கருத்தை உலகந்தேற உரைக்கலானார்.

அவர் நன்றோதீதோ பிறரால் வருவதன்று எல்லாம் விதியா லாவதே; துன்பமும் அதன் நீக்கமும் அவ்விதமாவதே; சாதலும் பின்னாலேற்படுவதன்று கருவி லுதிக்கும் பொழுதே பொருந்தியுள்ளது; வாழ்தலை இனிதென்றோ இன்னதென்றோ கருதேன்; யாற்றின் நீரோட்டத்துடன் செல்லுங்கலம்போல உயிரானது ஊழின் வழியே செல்லுமென்பதைச் சான்றோ ருரையால் உணர்ந்தோ மாதலின் உலகில் மிக்கோரை வியவேன், இழிந்தோரை இகழேன்.

“யாது மூரே யாவருங் கேளிர்

தீது நன்றும் பிறர்தர வாரா

நோதலுந் தணிதலு மவற்றோ ரன்ன

சாதலும் புதுவ தன்றே வாழ்தல்

இனிதென மகிழ்ந்தன்று மிலனே முனிவின்

இன்ன தென்றலு மிலமே மின்னொடு

வானந் தண்டுளி தலைஇ யானாது

கல்பொரு திரங்கு மல்லற் பேர்யாற்று

நீர்வழிப் படுஉம் புண்போ லாருயிர்

முறைவழிப் படுஉ மென்பது திறவோர்

காட்சியிற் றெளிந்தன மாகலின் மாட்சியிற்

பெரியோரை வியத்தலு மிலமே

சிறியோரை யிகழ்த லதனினு மிலமே.”

(புற. 192)

நாமடைவ தெல்லாம் நம்முழின் பயனே ஆதலால் இவ்வுல கில் ஒருவரால் ஒருவர்க்கு நன்றோதீதோ விளைகின்றதென்ப தில்லை. அதனையுணர்ந்தோர் எல்லாவூரும் எமதுரே என்பதையும் எல்லாரும் எமது சுற்றத்தாரே என்பதையும் உணர்வீர் எனக் கூறி அவரவர் ஊழே அவரவர் உறும் பயனுக்கு வித்தாவது. எனவே தமக்குத்தாமே இன்பமுந் துன்பமுந் தேடுபவர் நாமே என்பதை உணர்த்திப் பழியற வாழ்க என எம்மை இருளி லிருந்து ஒளியி லுய்த்தார்.

சங்ககாலப் பூங்குன்றன் கருத்தினைச் சங்கத்திறுதியிலோ அன்றேல் அதன்பின்போ வாழ்ந்த இன்பத்துறவி இளங்கோ வடிகள் ஒன்றுமறியாத பாமரனும், கற்றுத்தேறியும் ஊழ்நன் றுகாத மற்றோரும் உண்மை யென்பதை யுணருமாறு சிலம்பின் வென்ற சேயிழைநங்கையின் வரலாற்றுச் சான்றுகொண்டு காட்டினார்.

சிலம்பின்சிற்பி ஊழ்வினையே உலகிற்கு ஊன்றுகோ லென்பதைத் தெளிந்தார்; உலகோரும் தெளியுமாறு சிலம்பின் பதிகத்திலே,

“அரசியல் பிழைத்தோர்க் கறங்கூற் றுவது உம்
உரைசால் பத்தினிக் குயர்ந்தோ ரேத்தலும்
ஊழ்வினை யுருத்துவந் தூட்டும் என்பது உம்
சூழ்வினைச் சிலம்பு காரண மாகச்
சிலப்பதி காரம் என்னும் பெயரால்
நாட்டுதும் யாம் ஓர் பாட்டுடைச் செய்யு”ளென்றார்.

மூன்றிலும் முன்னைய இரண்டும் நிகழப் பின்னதொன்றே காரணமாகும் என்பதை விளக்கவே ஊழ்வினையுருத்து வந் தூட்டு மென்பதை யிறுதியிற் கூறினார். கதை கூறுங்காரணத் தைப் பதிகத்தில் கூறிய அடிகள் கதைநிகழ்ச்சி ஊழின்வலி கொண்டே நிகழ்வதனை ஏற்ற இடந்தோறும் சுட்டிச்செல்லு கையில் கானல்வரியிலேயே ஊழ்வினை யுருத்ததாதலின் கோவலன் மாதவியைப் பிரிந்தான் என்று தொடங்கினார்.

“மாயப் பொய்ப்பல கூட்டு மாயத்தாள் பாடினானென
யாழிசைமேல் வைத்துத்தன் ஊழ்வினை வந்துருத்த தாதலின்
உவவுற்ற திங்கள் முகத்தானே.....” (52)

கோவலன் தான் பிரிந்தானெனத் தொடங்கி நாடுகாண் காதையில் கோவலனுங் கண்ணகியும் ஊழ்வினை உள்ளத்தைத் தூண்டுதலாலேயே தம்மகம் விட்டுப் புறப்பட்டனரென்றார்.

“காரிருள் நின்ற கடைநாட் கங்குல்
ஊழ்வினை கடைஇ யுள்ளந் தூர்ப்பு
.....
காவிரிவாயிற் கடைமுகங்கழிந்து.” (3-33)

சென்றனர் என்கூறி,

(171) “ஒழிகென வொழியா தூட்டும் வல்வினை” யெனவும் ஊர் காண்காதையில் கவுந்தியடிகள் கூற்றாக “வல்வினை யூட்டு” மெனவும் “தீதுடைவெவ்வினை யுருத்தகாலை” யெனவும் நளன்

தமையந்தியை இடையிருளில் விட்டு நீங்கியது “வல்வினை யன்றோ”, எனவும்,

காடுகாண் காதையில் கவுந்தியடிகள் கூற்றாக

“இறந்த பிறப்பின் எய்திய வெல்லாம்

பிறந்த பிறப்பிற் காணையோநீ.”

(156-7)

முற்பிறப்பிற் செய்தனவே இப்பிறப்பிற்கு வித்தாகும் எனக்கூறினார்.

அடைக்கலக் காதையில் மாடலன் கூற்றாக

“இம்மைச் செய்தன யானறி நல்வினை

உம்மைப் பயன்கொல் ஒருதனி யுழந்தித்

திருத்தகு மாமணிக் கொழுந்துடன் போந்தது.”

(91-3)

கோவலனே நீ இப்பிறப்பில் தீவினை செய்திலை, முற்பிறப்பு வினையே இவ்விதத் துயருறற்கு ஏதுவாயது எனவும்,

கொலைக்களக் காதையில் மன்னனுக்கு வினை ஊட்டுங் காலம் வந்துற்றதனால் ஆராயாது தன் மனைவியின் சிலம்பு கள்வன்கையதானால் கொன்று சிலம்பு கொணர்க என்றான்.

“வினைவினை கால மாதலின் யாவதும்

சினையலர் வேம்பன் தேரா னாகி.”

(148-9)

எனவும்,

“தீவினை முதிர்வலைச் சென்றுபட் டிருந்த

கோவலன்.....”

(159)

கோவலன் பண்டை ஊழ்வினையுருத்தலால் வெட்டுண்டா னெனவும்.

ஊர்சூழ்வரியில் கண்ணகியின் அவலக் கூற்றாக.

“என்னுறு வினைகாண இதுவென உரையாரோ”

“நர்வதோர் வினைகாண இதுவென உரையாரோ”

“உண்பதோர் வினைகாண இதுவென உரையாரோ”

இறந்து கிடக்கும் கணவனுடல் கண்டு புலம்புபவள் மன் னன் தவறிழைத்தனால் நீ இறந்தாய்; அதனையறியாதோர் எனது வினையே காரணமெனக் கூறுவர் எனவும்,

வழக்குரைகாதையில் கண்ணகி மன்னவனை நோக்கி ஊழ் வினை தூண்டலால் உன்னிட மடைந்து கொலையுண்டான் என் கணவன்,

“வாழ்தல் வேண்டி ஊழ்வினை துரப்பச்
சூழ்கழல் மன்னா நின்னகர்ப் புகுந்தீங்கு
என்காற் சிலம்பு பகர்தல்வேண்டி நிற்பாற்
கொலைக் களப்பட்ட கோவலன் மனைவி.”

எனவும்,

வஞ்சினமாலையில் கண்ணகி வாய்மொழியாகவே,

“முற்பகற் செய்தான் பிறன்கேடு தன்கேடு
பிற்பகற் காண்குறாஉம் பெற்றியகாண்.”

எனவும்,

கட்டுரை காதையில் கதையின் முக்கிய செயலான கோவலனிறப்பிற்கு ஊழே காரணமென்பதை மதுரை யழற்பட்ட காலை மதுராபதி பென்னும் தேவதை கூறுமிடத்து கலிங்க நாட்டிற் சிங்கபுரம் கபிலபுரமென்ற இரண்டு ஊர்களையு மாண்ட மன்னராகிய வசுவங்குமரனும் பகைமை கொண்டமை யால் ஒரு நாட்டிலுள்ளோர் மறு நாட்டிற்குள் வரல்கூடா தெனச் சட்டமிட்டிருந்தனர். அந்நாளில் கபிலபுரத்தவனான சங்கமனென்பான் வாணிபத்தின் பொருட்டுச் சிங்கபுரத்தை யடையவே சிங்கபுரத்து மன்னன் ஏவலன் பரதன், வணிகன் சங்கமனைக் காட்டிக் கொலைசெய்வித்தானெனவும், அவன் மனைவி நீலியென்பாள் பதினான்கு நாட்களின் பின்பு மலையி லேறித் தானுற்ற துயரை அதற்குக் காரணமாயிருந்தோரு முறுவரெனக் கூறிக் கீழே விழுந்து இறந்தாளெனவும், அப்பர தனே கோவலனாகப் பிறந்தா னெனவும் முந்தை ஊழ்வினையால் இப்பொழுது வாள்வாய்ப் பட்டிறந்தான் ; அவனிறந்தமைக்கு மன்னன் காரணமாகான்.

“உம்மை வினைவந் துருத்த காலைச்

செம்மையி லோர்க்குச் செய்தவ முதவாது.”

எனக்கூறி ஊழே உலக நிகழ்ச்சிகள் யாவற்றுக்கும் காரண மென்பதை உறுதியாக வலியுறுத்தினார்.

குன்றக்குரவையிலே கண்ணகியைக் கண்டு வினவிய மகளிர்க்குக் கண்ணகி வினைவந்தாட்டியதால் கணவனையிழந்து வந்தேனென்றாள்.

“மனமதுரையோ டரசுகேடுறவல்வினைவந் துருத்தகாலைக்

கணவனையங் கிழந்துபோந்த கடுவினையேன் யானென்றாள்.”

எனவும், காட்சிக் காதையிற் சாத்தன் வாயிலாக வினையே மன்னவன் கோல் வளைதற்குக் காரணமாயிற்று.

“ வல்வினை வளைத்த கோல மன்ன வன்
செல்லுயிர் நிமிர்த்துச் செங்கோ லாக்கியது.”

எனவும் கூறி ஊழ்வினையே உலகோர் வாழ்விற்குங் கேட்டிற்குங் காரணமாவது. ஊழின்றேற் பிறப்பின்று ஊழினிலேற்பட்ட இப்பிறப்பில் இனிமேலும் பிறப்பிற்கு வித்தினைத்தேடாது நல்லவழியடைதற் கேற்றதான அல்லவை கடிந்து நல்லவை செய்யுமாறு அறவுரை பகர்ந்தார். கணியன் பூங்குன்றன் கருத்தினையே இளங்கோவடிகள் உலகந்தேற வரலாற்று வாயிலாக உணர்த்திக் காட்டினார். ஊழினையறிந்து உலகுப்வதாக.

தொல்காப்பியனளித்த மணுளன்

தமிழணங்கி நெழிலழி யத்தான் பொருது
தொல்காப் பியன்றானு மோர்தகு தியாதா
மைந்தனையே சையலவள் கணவ னாக்கி
யிருப்பதே ழியலுடைய வம்ம னுளன்
என்றுமே யவளெழிலை யெடுத்துக் காட்டி
எங்கியவள் தவியாது தாங்கு மாறு
இலங்கிழையாள் இயல்பெல்லாம் இனிதி னோர்ந்து
இயைந்த தொல்காப்பிய மெனுமியற்பேர் பூண்டு
இன்றுமவள் எழிலினையே யெம்முன் காட்டி
எந்தூற்குந் தொன் னூலா யிலங்கு மாறு
தமிழன்னை மேற்கொண்ட பரிவி னாலே
தாரணியோர் தாம்புகழத் தந்தான் மாதோ.

இசைத்தமிழ்

தமிழ்மொழிக்கண் பாடற்பகுதியை இசைத்தமிழ் எனத் தனியாக அமைத்து வளர்த்தனர். இசை எவர் மனத்தையும் இசைய வைப்ப தென்னும் பொருளது. இசைக்கு மயங்காத பொருள் யாதுமில்லை. இதனானே இறைவனையே நம்பியாருாரும் ‘ ஏழிசையாய் இசைப் பயனாய்’ என்றார். இசை கட்புலன் கதுவா ஒன்று. அது கேட்போர் செவிக்கால் வழியே சென்று உள்ளத்தடத்தே பாய்ந்து இன்பப் பயிரை வளர்க்குந் தகையது. அவ்விசை குழலினும் நரம்பினும் குரல்வளையினும் நின்று எழும் நுண்மையைப் பல்லாயிரம் யாண்டுக்கு முன்னரேயே தெளித்துணர்ந்து பண்ணிசைத்து முறைப்படுத்துவாரானால் இத்தமிழிசை எவ்வளவு தொன்றுதொட்டது பார்மின்! இத்தகைய முத்தமிழில் ஒன்றான மூவா இசைத் தமிழோ டொன்றித் தோய்ந்து இன்புற்று உலக மக்களும் இன்புற வளர்ப்போமாக.

—செல்லுர்க்கிழார்.

ந ல் ல ர சே

[கவிமணித்தாசன்]

வறுமை யழிந்திட வாட்டிடும் நோயெலாம் மாளுதற்கும்,
சிறுமை செய்யுப்பல துன்பம் துறந்தினி வாழ்வதற்கும்,
பெருமை வரும்பல பொற்புறும் நற்கலை ஆவதற்கும்,
அருமைத் திருநல ஆட்சி அமைவது நல்லரசே !

நிலமெலாம் நீர்வளம் நெஞ்ச வளத்தால் மிளிர்ந்திடவும்,
தலமெலாம் கைத்தொழிற் சக்திகள் ஒங்கி வளர்ந்திடவும்,
புலமெலாம் பூம்பொழில், பொன்விளை நாடாய்ப் புதுக்கிடவும்,
நலமெலாம் கூட்டும் நற்குடி நாட்டல் நல்லரசே !

அன்பொடு இல்லறம் நல்லறம் ஆகிச் சிறந்திடவும்,
வன்பொடு ஏழ்மை மடமை விதிச்சொல் இறந்திடவும்,
நண்பொடு நானிலம் ஞானமும் நற்பயன் உற்றிடவும்,
பண்பொடு காதலும் பாங்குறச் செய்வது நல்லரசே !

பெண்ணுமோர் கண்ணெனப் பேணி வளர்க்கும் பெருந்தகையார்,
நண்ணுமோர் ஒண்பொருள் நானிலச் சொந்தம் எனும்பெரியார்,
எண்ணுமோர் எண்ணமால் பாரினை மாற்றும் அருந்தவத்தார்,
பண்ணுமோர் ஆக்கப் பணியினர் வாழ்வது நல்லரசே !

சாதிக்குலங்கள் சமைப்பார், சனாதனம் ஆண்டிடுவார்,
மோதிப் புரட்சியில் மூழ்குவார், தன்னலம் வேண்டிடுவார்,
நீதிக்குடிப்படார், நெஞ்சினில் கள்ளமே பூண்டிடுவார்,
தீதின் செயலினர், சேரா திருப்பது நல்லரசே !

தாய்மொழிச் சேய்மொழி, தக்கபார் தெர்ன்மொழிச் செல்வமதை,
வாய்மொழி வாயிலாய், மாண்கலை நூல்களாய்ப் பெற்றிடவும்,
ஆய்வழி செய்வோர், அனைவரும் செல்வச் சமத்துவக்கால்
பாய்வழி இன்பமே பண்ணுவார், வாழ்வது நல்லரசே !

செய்திகளும் குறிப்புக்களும்

தில்லைத் திருமறைக் கழகம்-சிறப்புக் கூட்டம்

இக்கூட்டம் 1—2—53, ஞாயிறு மாலை 6-30 மணிக்குத் தில்லைச் சிற்றம்பலத்துப் பொன்னம்பலவாணர் திருக்கோவில் ஆயிரக்கால் திருமண்டபத்துக்கண் கழகச் சார்பில் நிகழ்ந்தது. கழகத்தலைவர் திரு. ஆ. ச. கணபதிப் பிள்ளையவர்கள் தலைமை புண்டார்கள்.

பேரவை தில்லைவாழ் அந்தணர்களாலும், செந்நெறிச் செல்வர்களாம் சித்தாந்த சைவர்களாலும், திருமால்நெறிசேர் திருவுடைப் பெருமக்களாலும், நகரப்பெருமக்களாலும், வெளியூர் அன்பர்களாலும் பெரும் சிறப்புடன் நிகழ்ந்தது.

இவ் அவை முறையல்லா முறையால் என்றுமில்லாதபடி இன்று தில்லைக் கோவிந்தராசப் பெருமானுக்குப் பெருவிழாக் கொண்டாட வேண்டுமென்னும் வலுக்கட்டாயம் சில வைணவர்களால் கொள்ளப்பட்டு மேற்கொண்டு விண்ணப்பங்களும், வேண்டாத தூற்றுதல்களும் மேன்மேலும் பெருகுவதுகண்டு அதைக் கண்டித்து நன்னெறி முறையில் எப்போதும்போல் ஒற்றுமைவாழ்வே உயர்வென உணர்த்தக்கூடியது. இதைப் பொறுத்துத் “தில்லைச் சிற்றம்பலப் பெருங்கோயிலின் பழமையும், அதன்சார் திருச்சித்திரக்கூட அமைப்பும்,” என்னும் பொருள் பற்றி அன்பு, அறிவு, நடுவுநிலைமை, செந்நர்ப்புலமை, பண்பு, கடவுள் பற்று முதலிய பல நலம் வாய்ந்த பயனுடைச் சான்றோர் பலர் பேசினர். அவற்றின் சுருக்கம் வருமாறு:

க. E. S. வரதராச ஐயர் B. A., அவர்கள்—தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலக் கோவில் வரலாற்றுக் காலத்துக்குப் பன்னெடு நாட்களுக்குமுன்பே தொன்மையே உள்ளது. அது சித்தாந்த சைவர்கட்குரிய சிவன் திருக்கோவில். இதனை அகப்புறச் சான்றுகள் பலவுடன் விளக்கினார்கள். தேவார ஆசிரியர் காலத்துக்குப் பன்னெடு நாட்களுக்குப் பின்புதான் கோவிந்தராசப் பெருமானுக்கு இடங்கிடைத்தது என்பதையும் வலியுறுத்தினார்கள். அந்நாட்களில் ஏனைச் சிவன் திருக்கோவில்களில் நடக்கும் முறைப்படி தில்லைவாழ்ந்தணர்களே சுற்றுக்கோவில் முறையில் வழிபாடாற்றி வந்தார்கள் எனவும் விளக்கினர்.

உ. N. S. சிதம்பரேசுவரதீட்சிதர் அவர்கள் தில்லைத் திருக்கோவில் கூத்தப்பெருமானுக்கே உரியதென்றும், திருமாலடியவராகிய திருமங்கை மன்னன், குலசேகராழ்வார் திருப்பாசுரங்களின்படி தில்லைவாழ்ந்தணர்களே வழிபாடு ஆற்றிவந்தனர் என்றும், பிற்காலத்து நேர்ந்த கலகம் ஒன்றினால் கூத்தப்பெருமான் சேரநாட்டிற்கு எழுந்தருளச் செய்யப் பெற்றனரென்றும், அக்கால கோவிந்தராசப் பெருமானுக்கு இடப் பெருக்கமும் வழிபாடும் வைணவர்கள் தேடிக்கொண்டார்கள் என்றும் திருநீற்றுச் சோழப் பெருவேந்தன் தில்லைக் கோவிந்தராசப் பெருமானைக் கடலிடம் புகச்செய்த பின்னர் அச்சுத தேவராயர் புதுக்கிக்கட்டி நாடொறும் நிகழும் ஏறுபடி முதலிய சிற்சிலவற்றைத் திருமால் வழிபாட்டினர்க்கு அமைத்தனர். அதுவல்லாமல் எந்தவகையான பெருவிழாவோ சிறப்போ அந்நாள்தொட்டு இந்நாள்காறும் நடந்ததில்லை யென்றும் நடத்தத்துணிவது பொருத்தமில்லையென்றும் கூறினார்.

௩. சிதம்பரம் வேதபாடசாலை நரசிம்ம சாத்திரிகள் திருமால் வழி பாட்டினராகிய வைணவ நண்பர்கள் சிலர் இதுபற்றித் தம்மை வினாவி னார்க்குத் தாம் விடையிறுத்தவாறே கூறுவதாகக் கூறினர்.

தில்லைத் திருக்கோவில் கூத்தப்பெருமானுக்கே உரியதென்றும், தாம் சிவபெருமானையும் திருமாலையும் ஒப்பவணங்குந் தன்மையென்றும், ஒரு கோவிற்கண் முதன்மையாக வழிபடப்பெறும் கடவுளுக்குப் பெரு விழாக் கொண்டாடும் இடத்து அக்கோவிலகத்துச் சுற்றுக் கடவுளராக வுள்ள ஏனைய திருவுருவங்கட்கு நான்வழிபாடன்றிப் பெருவிழாவோ பிறவோ செய்வது தூல்வழக்கிற்கும் உலகவழக்கிற்கும் முற்றும் மாறுபட்டதென்றும்; முதன்மைக் கடவுளர்க்கே பெருவிழா உண்டென் றும், சுற்றுக்கடவுளர்க்குப் பெருவிழாக் கிடையாதென்றும், நாம் வழிபடும் எந்தக் கடவுளரையும் நாம் மேற்கொண்டு வழிபட்டுவரும் கடவுளராகவே கருதுதல் வேண்டுமென்றும், இப்போது வைணவர்கள் செய்யவிரும்பும் விழா தான்முறைக்கும், பொருந்துமாற்றிற்கும், பழக்க வழக்கத்திற்கும் எவ்வகையாலும் ஒவ்வாதென்றும் ஆண்டுதோறும் இருமுறை நடக்கும் நடராசப் பெருமான் திருவிழாவினையே பெருமாளின் திருவிழாவாகப் பாவித்தல் வேண்டும் என்றும், வைணவர்களுக்குரிய திருவரங்கத் திருக் கோவிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் விநாயகப்பெருமானுக்குச் சதுர்த்தி விழாச்செய்யச் சைவர்களுக்கு இடங்கொடுப்பார்களா? மாட்டார்க ளல்லவா? அதுபோல் இங்கும் வைணவர்கள் இடம்பெற முடியாதென்றும் கூறினர்.

௪. C. இராமலிங்கம் M. A., அவர்கள்—ஆடவல்லான் கூத்தின் தொன்மையும் அக்காட்சியினை அகக்கண்ணாற் கண்டு இடையறாது எண்ணி எண்ணி அறிதுயில்கொள்ளும் கோவிர்தராசப் பெருமானின் கோலத்தையும், கூத்தப்பெருமானின் உருவ அருவத்தன்மையினையும் சிறப்பாக விளக்கிக் குறிப்பாகக் கூத்தப்பெருமானுக்கே எல்லாவகை உரிமையும், பெருமையும், சிறப்பும் இருப்பனபோல் ஏனைத் தெய்வங் களுக்கு இல்லையென்றும், பிறிதொரு தெய்வத்திற்கு உயரிய சிறப்புத் தராதென்றும் கூறினார்கள்.

௫. வித்துவான் வி. மு சோமசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் வெள்ளாற் றங்கரையிலுள்ள வட அக்கராசபுரத்துப் பெருமானை அச்சுத தேவராயர் காலத்தே தில்லைக் கோயிலில் நிலைநாட்டினார்களென்றும், இப்போது வைணவர்கள் கூத்தப்பெருமான் வழிபாட்டிற்கு இடையூறு செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றும், பெருமாளுக்குப் பெருவிழாக் கொண் டாடத் தில்லைக்கோவிலில் சிறிதும் இடமில்லையென்றும், தில்லைவாழந் தணர்கள் தங்கள் உரிமைகளை விட்டுக்கொடுக்கக் கூடாதென்றும், வட மொழியிலுள்ள நான்வழிபாடு, பெருவிழா, வழிபாடு முதலியவற்றினை விரைவில் வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்றும் கூறினார்கள்.

௬. அண்ணாமலைநகர் A. இராமசாமிப் பிள்ளை, M. A., L. T. அவர்கள் மன்றத்தலைவர் என்னும் பெயர் தில்லைக் கூத்தப்பெருமானுக்கே உரிய தென்றும், அதனை வலியுறுத்தக் கல்வெட்டுக்களும் சிறந்த நூல்களும் உளவென்றும், பெருமாள் மன்றத்தலைவர்—சபாநாயகர் எனப் பெயர் பெறுவது திருமால் வழிபாட்டினர் “தில்லைத் திருச்சித்திரகூடமான் மியப்” புனைந்துரைகள் என்றும், அவ்வாறு பொய்யாக உயர்த்திக்கூறுதல் முறையாகாதென்றும், வைணவர்கள் பெருவிழா — பிரம்மோற்சவம்

கொண்டாட விரும்புவது நாகூர்த் தறுக்காலிலும் வேளாங்கண்ணி மாதா கோயிலிலும் நமது தெய்வத்தைக் கொண்டாட விரும்புவது போலாகும் என்றும் கூறினர்.

எ. அண்ணாமலைநகர் வித்துவான் மு. அருணாசலம் பிள்ளை அவர்கள், இமையமலையிலும் கன்னியாகுமரி முனையிலும் சிவனும் சத்தியும் இருக்கும் திருக்கோவில் திருக்கோலங்காண்பார், நாவலந்தீவாகிய இந்தியா முழுவதிலும் சிவாலயங்கள் ஆகும் என்பதை அறிவார்கள் என்றும், சிவம் ஒன்றே மேன்மையாகிய பரத்துவப் பொருளென்றும், தில்லைக்கோவில் மிகமிகத் தொன்மைவாய்ந்ததென்றும், நந்திவரம்பு பல்லவனால் எட்டாம் நூற்றாண்டில், கோவிந்தராசர் கோவில் அமைந்ததென்றும், இரண்டாம் குலோத்துங்கனால் பெருமாள் கடத்தப் பட்டாரென்றும், கிருட்டிண தேவராயர் காலத்தில் கோவிந்தராசர் ஆலயம் இல்லை என்றும், பின் அச்சுத்தேவராயர் காலத்தில் அமைந்ததென்றும், இவைகளுக்கான கல்வெட்டுக்களும் பிறவும் உண்டென்றும், ஒரு சமயத்திலும் பெருமானுக்குப் பெருவிழா நடந்ததில்லையென்றும், தில்லைவாழ்ந்தணர்கள் தங்கள் உரிமையை எப்போதும் விட்டுக்கொடுக்கக் கூடாதென்றும், வைணவர்கள் நடந்துகொள்வது முறையாகாதென்றும், மூப்பெருங் காப்பியங்களிலும் பிற சங்கநூற்களிலும் சிறப்பாகக் கூறப் பெறுபவர் சிவனேயென்றும் கூறினார்கள்.

அ. அண்ணாமலைநகர், ஆராய்ச்சியாளர் க. வெள்ளைவாரணர் அவர்கள், சைவர்கள் சிவன் வேறு திருமால் வேறு என்று வேறுபாடு கொள்பவர்கள் அல்லர் என்றும், தேவார திருவாசகங்களை ஒதுவதுபோல், பிரபந்தங்களையும் கொள்வார்கள் என்றும், எல்லாத் தெய்வங்களும் பொருளால் ஒன்றே என்றும், சமநோக்கம் உடையவர்கள் சைவர்கள் என்றும், அவர்கள் திருக்கோவில்களில் எங்கும் திருமால் திருவுருவங்களும் இருப்பதைக் காணலாமென்றும், விசயநகர் அரசர் காலத்தில் திருமாலுக்கு இடம் சிறிது அகலப்படுத்த முயன்றபோது, நேர்த்த கலகத்தால் தமது உரிமையைக் காப்பாற்றத் தில்லைவாழ்ந்தணர் இருபதின் மருக்குமேல் உயிர்துறக்க நேர்த்தமை வரலாற்று வெளிப்படை என்றும், சென்ற நூற்றாண்டில்தான் சிதம்பரத்தில் ஓர் அமைதி ஏற்பட்டதென்றும், அவ் அமைதியைச் சிதைக்கவே வைணவர் இப்பொழுது பெருவிழாக் கொண்டாட முனைந்துள்ளனரென்றும், இஃது அரசியற் சட்டத்துக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டதென்றும், சிதம்பரம் கோவிலில் வைணவர்களுக்கு எவ்வித உரிமையும் கிடையாதென்றும், வெளியூரிலுள்ள ஒரு சில வைணவ நண்பர்களே பெரிதும் இம்முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ளார்கள் என்றும், அவர்களுக்கு இங்குள்ள நிலைமைகளை அறிவிப்பது நமது கடமை என்றும், அதனை நிறைவேற்றவே இக்கூட்டம் நிறுவப்பட்டதென்றும், இதனை உணர்ந்த வைணவ நண்பர்கள் இனியேனும் இம் மாதிரி முயற்சியில் ஈடுபடமாட்டார்கள் என்று நம்புகின்றேன் என்றும் கூறினர்.

தலைவரவர்கள் முடிப்புரையில் தங்கள் ஆசிரியர் சபா. சிவப்பிரகாசம் பிள்ளையவர்கள் இயற்றிய “திருச்சிற்றம்பலப் பெருங்கோயிலின் பழமையும் திருச்சித்திரகூட அமைப்பும்” என்ற ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையில் 1. Jesuit Father N. Pimenta. 2. C. S. Srinivasachariar. 3. Balasubramania Iyer. 4. சிறந்த தமிழாராய்ச்சியாளரும் ஸ்ரீவைணவரும் ஆகிய Rao Sahib M. Raghava Iyengar Swamigal முதலாயினர் உள்

ஞாநகளை விளக்கினதோடு இச் சிதம்பரத் திருக்கோவில் தொன்று தொட்டே சைவர்களுக்கு உரியதென்றும், வைணவர்கள் ஒதுக்கிடம் பெற்றது பிற்காலத்தவர்களின் இடைநுழைப்பே என்றும், திருமாலுக்குப் பெருமை கூறவந்த புதுவை வைணவர் புராணம் பொய்யும் புராகும் மிடைந்த புனைந்துரை என்றும், அவர் பொய்யே கட்டி நடத்திக் கூறிய கூற்றின்படியும் பிரமாண்ட புராணம் முதலிய நூல்களிலே சித்திரகூடப் புராணத்திற்கு யாதொரு அடிப்படையும் கிடையாதென்றும், அந்நூலுக்கு 1913-ம் ஆண்டிலே “தில்லைத் திருச்சித்திரகூட மான்மிய சூன்யத் தோற்றம்” என்ற ஒரு மறுப்புநூல் உண்டென்றும், எடுத்துக்காட்டி இவைகளால் வைணவர்கள் பெருவிழாக்கொண்டாட எவ்விதத்தும் உரிமையுடையவர் அல்லரென்றும், இதுபற்றிச் சைவர்கள் எப்போதும் விழிப்போடு நடந்துகொள்ளுதல் வேண்டும் என்றும் கூறினார்கள்.

‘திருமால் பிரமோற்சவம் கொண்டாடுவது அறவே கூடாதென்ற தீர்மானம்’ ஒரு மனதாக நிறைவேற்றப்பெற்றுப் பெருமக்களிடம் கையொப்பம் வாங்கப்பட்டது. இரவு 10-30-மணி அளவில் நன்றி கூறுதலோடு கூட்டம் இனிது நிறைவுற்றது.

தூத்துக்குடி சைவசித்தாந்த சபையின் 69-ஆவது ஆண்டுவிழா

தூத்துக்குடி சைவசித்தாந்த சபையின் அறுபத்தொன்பதாம் ஆண்டு நிறைவு விழாவை வரும் விசய வைகாசித் திங்கள் 10, 11 (1953 மே-மீ 23, 24) ஆம் நாட்களில் நடாத்த உறுதிசெய்யப் பெற்றிருப்பதாக அமைச்சரவர்கள் தெரிவிக்கின்றார்கள்.

வாலாசாபாத் இந்தமத பாடசாலைக் கட்டிடத் திறப்புவிழா

வாலாஜாபாத் இந்தமத பாடசாலையின் சார்பிலுள்ள வள்ளலார் மாணவர் இல்லத்தில் புதுக் கட்டிடத்தைச் சென்னை ‘கல்கி’ இதழாசிரியர், திரு. ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்களும், மேற்படி கட்டிடத்தின் ஓர் அறையாகிய இராமசாமிக் கூடத்தின் நன்கொடையாளர் மஞ்சக்கொல்லை, உயர்திருவினார். ராம. ச. இராமசாமி முதலியார் அவர்கள் படத்தைத் திரு. மார்த்தாண்டம் பிள்ளை, பி. ஏ., பி. எல்., எம். எல். சி., அவர்களும், பாடசாலையின் சார்பில் அமைந்துள்ள மாணிக்கம் அச்சகத்தை ரூ. 10,000 செலவில் வாங்கியளித்துள்ள திருமயிலை. டி. மாணிக்கச் செட்டியார் அவர்கள் படத்தைச் சென்னை நகராண்மைக்கழக உறுப்பினரும் அறிவு நூல்வணிகருமான உயர்திரு, எம். ஆர். அப்பாதுரைப் பிள்ளை பி. ஏ. அவர்களும் திறந்துவைத்தார்கள்.

பாடசாலை மாணவர் இல்லங்களைப் பார்வையிட்டபிறகு, சிறுவர்களின் பலவகை விளையாட்டுகளையும், கோலாட்டம், ஆசனம், கோபுரங்கட்டல் முதலியவைகளையும், பேச்சு, பாட்டு, நடிப்பு முதலியவைகளையும் கண்டு மகிழ்ந்தார்கள்.

நூல்நிலைய சங்க வெள்ளிவிழா

மயிலாப்பூர் பி. எஸ். உயர்நிலைப்பள்ளியில் நூல்நிலைய சங்கத்தின் வெள்ளிவிழா 5-4-53-ல் நிகழ்ந்தது. அப்போது தலைமைதாங்கிய முதல் மைச்சர் திரு. இராசகோபாலாச்சாரியார் கூறியதாவது :

தற்காலம் புற்றீசல்போல் தோன்றி மறைந்துவரும் நாள், கிழமை, திங்கள் இதழ்களினால் அரிய பெரிய நூல்களைப் பயிலும் இயற்கை மக்களினை நாளுக்குநாள் குறைந்துவிட்டதென்றும், புத்தகங்களிலும் மக்கள் பயில வேண்டாதன பல உள்ளன வென்றும், நூல்கள் மக்கள் போன்று, யானைபோன்று நெடுநாட்கள் வாழ்வன ஆகையால் அவற்றை எல்லோரும் விரும்பிக் கற்கவேண்டுமென்றும் வற்புறுத்திக் கூறினார்.

வாலாசாபர்த்து இந்துமத பாடசாலை ௩௭-ஆம் ஆண்டு நிறைவுவிழா

5-4-53-ஆம் நாள் ஷே பாடசாலையின் ௩௭-ஆம் ஆண்டு நிறைவுவிழா சென்னைமாநில நிலவரி அமைச்சர் திரு. எம். ஏ. மாணிக்கவேலு நாயகர் அவர்கள் கலைமையின்கீழ் சிறப்புற நிகழ்ந்தது. அதுகாலே 'அஜாக்ஃசு பிராடக்ஃசு' முதலியவற்றின் முதலாளியான திரு. ஏ. எம். எம். முருகப்ப செட்டியாரவர்கள் மாணவர்கட்குப் பரிசுகள் வழங்கினார்கள். சென்னைமாநிலக் கல்வித்துறை துணையாட்சியாளர் திரு. நெ. து. சுந்தர விடிவேலு எம். ஏ. எல்.டி. அவர்கள் மாணவர்கட்கு அறிவுரை பகர்ந்தார்கள். இராமநாதபுரம் நாட்டாண்மைக் கழகத் தலைவர் திரு. சி. உ. சுப. உடையப்பா எம். எல். சி. அவர்கள் கொடியேற்றவிழா ஆற்றினார்கள். இந்நிகழ்ச்சிகளின் இறுதியில் பாடசாலைச் செயலாளர் திரு. வா. தி. மாசிலாமணி முதலியாரவர்கள் யாவர்க்கும் நன்றிகூற விழா இனிது முற்றுற்றது.

திருவாசகம் - திருக்கழுக்குன்றப் பதிகத் திருவிழா

திருப்பனந்தான் காசி மடத்து தலைவராக விளங்கும் காசிவாசி அருள்நந்தித் தம்பிரான் சுவாமிகள் அவர்கள் மணிவாசகப்பெருமான் அருளிய திருக்கழுக்குன்றப் பதிகப் பாடல்களை வேதகிரீசர் திருக் கோயிலிலே அமைக்க வேண்டுமென்று திருவுள்ளங் கொண்டு அவைகளைக் கற்பீடங்களில் பொன்னெழுத்துக்களில் பொறிக்கச் செய்து வழங்கியுள்ளார்கள். இவைகளைப் பங்குனி உத்தர நன்னாளாகிய 29-3-53-ம் நாள் ஞாயிற்றுக்கிழமையன்று காலை 9 மணி யளவில், சென்னை மாகாண நில வருமான அமைச்சர் திரு. M. A. மாணிக்கவேலு நாயகர் அவர்கள் திறந்து வைத்தார்கள். அவ்வமயம் சைவ சித்தாந்த மகாசமாஜத் தலைவர் திரு. ச. சச்சிதானந்தம் பிள்ளையவர்கள் திருவாசகத் தைப் பற்றிச் சொற்பொழிவாற்றினார்கள்.

எம். பி. களின் தமிழ் ஆர்வம்

இந்தி பேசப்படுகின்ற பார்லிமெண்டு உறுப்பினர்களுக்குத் தமிழ் மொழிப் பயிற்சி செய்வதற்காக ஒரு வகுப்புத் தொடங்குவதென்று மேற்படி உறுப்பினரைக் கொண்ட இந்தி சங்கம் முடிபு செய்துள்ளது. இதைச் சங்கத் தலைவர் சேத் கோவிந்ததாசு 28-3-53-ல் அறிவித்தார்.

இந்தி பேசுவோர் அம்மொழி தெரியாதவர்கள்மீது அதைத் திணிக்க முயல்வதாக ஒரு பகுதியாரிடையே நிலவும் தவறுள்ள கருத்தை நீக்கவே இவ்வாறு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டதாக கூறப்படுகிறது. சேத் கோவிந்ததாசும் ஏனைய பதினைந்து பார்லிமெண்டு உறுப்பினர்களும் மேற்படி தமிழ் வகுப்பில் முதற் குழுவினராகச் சென்று தமிழ்மொழியைக் கற்பர். வணிக அமைச்சர் திரு. டி. டி. கிருஷ்ண ஆச்சாரி தலைமையில் 5-4-53-ஆம்நாள் கல்வி அமைச்சர் மௌலானா அசாத்து இதனைத் துவங்கி வைத்தார்.

குறிப்பு: தமிழ்மொழிபற்றிக் கொண்ட வடவர் ஆர்வம் போற்றற் குரியது.

ம தி ப் பு ரை

‘ஆதிபகவனும் ஆச்சாரிய வினோபாபாவேவும்’

இந்தூல் ஆசிரியர் ஜீவபந்து டி. எஸ். ஸ்ரீபால் அவர்கள் ஆவர் அவர்கள் தமிழனும் சிற்றயிர் அருளும் ஒருங்குவாய்ந்த பெருங்குண முடையார். விருஷபதேவர் என்னும் அருகசமய முதற்குரவர் கூறியருளிய ஐம்பெரும் தீமைகளுள் ஒன்றாகிய கொலையும், அதன் அடிப்படை ஆகிய மிகுபொருள் வெஃகலும் நிக்கலை இரு கண்ணாகக்கொண்டு திகழ்வதே அறம் எனவும், அது காந்தியடிகளின் அகிம்சை (அலைபின்மை) யும் அவர்தம் தலைசிறந்த மாணவராம் வினோபாபாவின் மிகுபொருள் வெஃகாமையும் என்னும் தொண்டுகளால் விளங்கும் வாய்மை இதன்கண் காணப்படுகின்றது. விருஷப தேவர்க்கே ஆதிபகவன் என்னும் திருப்பெயர் உள்ளதென்றும், அவர்தம் பண்புகளே திருக்குறளில் காணப்படும் எண்குணங்கள் என்றும் அவர் வகுத்த சமயநூல் துணிபுகொண்டு நாட்டியுள்ளார்.

இந்தூலினை உண்மையும் ஒற்றுமை வழிக்கு எண்மையும் காணும் வேட்கையுடையார் யாவரும் வாங்கிக்கற்று இன்புறுவாராக. இதன் விலை அணா 6. கிடைக்குமிடம்: ஜீவபந்து T. S. ஸ்ரீபால், தென்னிந்திய ஜீவரக்ஷக பிரசாரசபை, செளக்கார் பேட்டை சென்னை - 1.

வழிவழிவள்ளுவர்

இந்தூல் ஆசிரியர் சொல்லின் செல்வர் திரு. ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை அவர்கள் (தமிழ்ப் பேராசிரியர், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்) ஆவர். நூல் தன் பெயருக்கேற்பவும் ஆசிரியரவர்களின் நுண்-மாண நுழைபுலச் செம்மைசால் அருந்திறலுக்கேற்பவும் நன்கு அமையப் பெற்றுள்ளது.

இதன்கண் திருவள்ளுவநாயனார் அருளியுள்ள திருஅறங்களைப் பெருமதிப்புடன் எடுத்தாண்டு வழிவழியாகத் தத்தம் நூல்களில் பொன்னே போற் போற்றிப் புகழ்ந்து நாட்டிய அரும்பண்பு நயமுடன் நாட்டப்பட்டுள்ளது. அத்தகைய நூல்கள் பலவற்றுள்ளும் தலைசிறந்த முழுமணிகளாகத் திகழும் விழுமிய நூல்கள் ஐந்து ஆய்வு விளக்கத்திற்கு ஆய்ந்ததாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன. அவை, ‘சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சிந்தாமணி, கம்பராமாயணம், பாரதியார் கவிதை’ என்பனவாகும்.

இவ் ஒரு நூலைக்கற்கும்கால் கற்பவர் மேற்கூறிய ஐந்து நூற்களின் அருமை பெருமைகளையும் எளிதில் கற்றுணரும் வாய்ப்பினராவர். பொருத்தமானவிடம், பாட்டு, விளக்கம், வரலாறு, ஒப்புமை முகலியன ஆசிரியரவர்களால் எளிய இனிய நடையில் நன்கு தரப்பட்டுள்ளன அழகிய பதிப்பு. விலை ரூபா. 1-3-0. கிடைக்குமிடம் பழனியப்பா பிரதர்ஸ், சென்னை-5.

திருநெல்வேலித், தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்திற்காக, சென்னை 2-140, பிராட்வே, அப்பர் அச்சகத்தில், திரு. வ. சுப்பையா அவர்களால் அச்சிட்டு வெளியிடப்பெற்றது. ஆசிரியர்: வ. சுப்பையா.

டாக்டர், ஆர். கே. சண்முகம் செட்டியார்

தோற்றம் :

17—10—1892.

மறைவு :

5—5—1953.